

NEVALEM

NEVOKUL | YENİDOĞU

Yenidoğu Eğitim Kurumları > NevOkul / NevAlem Dergisi > SAYI : 1

ŞİİR Semagül
Çakır
"Ah İstanbul"

MEKTUP Betül Esmâ
Yavuz
"Şehitlere
Mektup"

HİKAYE Ezginur Yakar
"Camdan
Kalp"

Ayşegül Karaman

ONİSM

NEVOKUL

YENİDOĞU

Başlarken

“Dünle beraber geçti cancağızım.
Ne söyledikse düne dair.
Şimdi yeni şeyler söylemek lazım.”

Vira Bismillah!

Önce söz vardı. Sizleri sözlerin en güzeliyle selamlıyoruz. “Allah’ın esenliği ve bereketi üzerinize olsun.” “Gök kubbe altında söylenmemiş hiçbir söz yoktur.” Her duygu, her fikir, gönülden, akıldan dizelere dökülmüştür. Söylenenler aynı olsa da söyleyenler, söyleyiş şekilleri değişmiştir. Sözü en güzel, en etkili şekilde söyleyebilmek adına nice şairler, nice aşıklar dile gelmiş, hüner göstermişlerdir. İstiridyenin ağzından dökülen inciler gibi sözleri parlasın istemişlerdir.

Her yeni söz, yeni bir başlangıçtır aynı zamanda. İçsel ve uzun bir yolculuğa çıkarır okurunu. Bambaşka dünyaların kapısını aralar, hayal alemlerinde dolaştırır. Yepyeni bakış açıları kazandırır ve başka pencereler açar. Üzerinde düşündükçe yeni anlamlar kazanır, okuruna yeni şeyler söyler. Sözün canı vardır, cana can katar. Gün gelir, can alır. Koca Yunus’un dediği gibi:

Söz ola kese savaşı,

Söz ola kestire başı,

Söz ola ağulu aşı,

Yağ ile bal ede bir söz.

Alimler alimi, gönüller sultanı Mevlana’yı da hatıra almadan geçmek olmaz:

“Dünle beraber geçti cancağızım.

Ne söyledikse düne dair.

Şimdi yeni şeyler söylemek lazım.”

derken aslında söylenenleri farklı söylemeyi de kastetmiştir. Biz de yeni bir şeyler söylemek adına, aslında söyleyenlerin söylediklerini bir araya getirip sizlerle paylaşmak adına yola koyulduk. Bu uğurda bir dergi çıkardık ve ona “NEVALEM” dedik. Yeni bir soluk, kelimelerle yeni bir sesleniş, yeni bir söyleyiş için huzurlarınızdayız. Umarız, öğrencilerimizin bu güzel yazılarını siz de beğenir ve takdir edersiniz. Zira bizler sevdik ve takdir ettik. Sizinle de bunu paylaşmak istedik. Rabbim utandırmasın.

YENİDOĞU EĞİTİM KURUMLARI

BES Bütünsel Eğitim Sistemi

Sırasıyla İNSAN, TOPLUM ve BİLGİ'yi geliştirmeyi amaçlayan felsefesiyle, eğitim süreçlerindeki tüm bileşenlere yönelik modeller oluşturup bu modelleri hayata geçirecek kurumsal yapılanmalar kuran bir sistemdir.

İnsan - Toplum - Bilgi

Yenidoğu Bütünsel Eğitim Sistemi çerçevesindeki oluşturduğumuz kurumsal yapılanmalar:

- **Program Geliştirme Birimi ile;** hedeflediğimiz misyon ve vizyon doğrultusunda eğitim ve öğretim yapımızı sağlayacak özgün öğretim programları ve materyal içerikleri geliştiriyoruz.
- **Materyal Geliştirme Birimi ile;** programlarımızla tutarlı ve uygulamadaki etkinliği artırıp destekleyecek eğitim öğretim materyalleri geliştirip üretiyoruz.
- **Yenidoğu Akademi ile;** programlarımızı en iyi şekilde öğretmek için öğretmenlerimizin donanımını artırıyor, eğitim felsefemizi ve kültürümüzü öğrencilerimize en iyi şekilde aktarmak için eğitimlerimizi sürekli geliştiriyoruz.
- **Yenidoğu Okulları ile;** tüm ulusal eğitim sistemi için oluşturduğumuz bu çalışmaları, ilk, orta ve lise düzeyindeki kendi okullarımızda da pratiğe dökerek eğitim felsefemize göre geliştirdiğimiz eğitim program ve materyallerini, yine aynı çatı altında yetişmiş öğretmenlerimiz aracılığıyla öğrencilerimize aktarıyoruz.

Ah İstanbul

Semagül Çakır
11/B

Künye

Nevalem Nevokul Anadolu Lisesi Edebiyat Dergisi Adına İmtiyaz Sahibi:

Yenidoğu Eğitim Kurumları A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni / Kurucu Temsilcisi:

Erdeniz Yıldırım

Yayın Danışmanları:

Abdullah Aksu, M. Bahaddin Koç,
Recep Dağdemir

Tanıtım:

Yunus Elmas

Editör:

Rasim Ustaoglu

Yayın Kurulu

Öznur Çilek Canbek,
Sevinç Fakirullahoğlu,
Neslihan Yiğittürk,
Ferhat Ersin, Büşra İlkadlı

Dizgi:

Muhammet Yasin Aknar

Yapım:

www.YGADV.com

Adres: Örnek Mah. Cahar Dudayev Cad.

Ferah Feza Sok. No:9, Ataşehir / İst.

Tel: (0216) 474 10 75

e-mail: bilgi@nevokul.com

www.nevokul.com, www.yenidoguokullari.com

Yazılardan yazarları sorumludur. Kaynak göstererek alıntı yapılabilir. Yazılar mahfuzdur.

4. Acz
7. Ah İstanbul
8. Neyi Bekliyorum Hala!
10. Bir Ailem Olsun İsterdim
11. Camdan Kalp
13. Canım Memleketim
14. Ah Be İstanbul!
16. Arkaş
18. Çocukların Bayramı
20. Çerçeveadaki Resim
24. Eyüp'ün Güzellikleri
25. Ajan Teşkilatı
28. Allah İsterse
30. Güzel Dünya
31. Cennete Açılan Kutu
36. Fevkalade Kasaba
İslambol
40. İnci Tanem
42. İsrâf
43. İnsan İle Beşer
45. Okul
48. Tükeniyor Yaşlı Dünya
49. İyi Şeyler Yapmak İstiyorum
51. Nharud
57. Olmasaydı Savaşlar
58. Onism
62. Sanat Döküyor Sokağa
63. Resulullah ve Anneler
64. Şanlı Bayrak
65. En Tesirli İlaçtır Tohum
66. Mehmetçiğe Mektup
68. Sabır
69. Umut / Şiir
70. Uçurtma Gibi
73. Umut Kaybolursa
74. X
75. Kaan Murat Yanık / Röportaj
77. Umut / Deneme
78. Mavi Kuş
80. 1967 Çocukluğum
81. Cemil Meriç
83. Kalem Açmak,
Hayatı Açmaktır!

Sena Nur Ceylan
10/B

ACZ

Yaprakların ağaca olan bağılıklarını usul usul yitirdiği vakitler; bulutlar yeryüzüne inmiş, puslu bir hava geziniyor. Saat de verelim, gecenin üçü: Bir şairin geceye dair en uygun vakit olarak bellediği vakit. Sokak lambasının raks eden ışığı eşliğinde Çöpçü Murtaza, elinde hangi cadıdan alındığı henüz tespit edilememiş süpürgesi ile kaldırımları görünen tozlardan arındırıyor.

Yine aynı vakit, fakat sahne farklı. Masasını pencere önüne dayamış, sahte ışıklara tüm benliğiyle karşı duran dede yadigarı gaz lambasının eşliğinde, âlemler arası seyahat ediyor Tevfik Fikret. Bir dostunun hediye ettiği 'Sis' tablosu onda derin duygular uyandırmış; hatta son zamanlarda otobüs camına yapışmış, aşkla kendisine bakan salyangoz vakasından

sonra bir kalbi olduğunu hatırlatan olaylardan biri olmuştu. Adından da anlaşılacağı üzere tabloda bir sis tasviri bulunuyordu. Sisli, karanlık bir zamanda, ancak dikkatle bakarsanız fark edebileceğiniz bir sandal, sandalın ucunda... bir ışık, ışığın ucunda bir uçurtma. İçinden bu tabloyu çizen ressam beddua etmek geçse de dostunun hatrına tuttu içini. İnsan, bu tabloda gizli olmalıydı. Bir belirsizliğe doğru uzanırken ömrü, yolculukta idi. Yolculuğun sonunda hakikate varmak istiyorsa bir ışığı oluyordu elbet. Tabi bu, ışık arayışına göre farklı suretlerde şekillenebilmeliydi. Uçurtma ise aklını kurcalıyordu. Hedef hangi mevkiiydi? Aşk mı takılıydı uçurtmanın kanatlarına? Kim bilir. Belki de uçurtma göğün belirsizliğine uzanırken, hakikatin bu iki belirsizlik arasında olduğunu vurgulamak istemişti, yavaştan sövmeye başladığı ressam. Tevfik Fikret'in kalbini hakikate takıp bırakalım.

Çöpçü Murtaza sokağı arındırdıkça, fikri, aksine bulanıklaşıyordu. Gecenin üçünde sahneler farklı olsa da hissiyatlar pek değişmez. Hakikat arayışının deli sahiplerinden biriydi Murtaza.

“Gezerken
yağmurda,
rüzgârda, karda
İçimde güneşi yakar
giderim”

Konuşmaya dili varmaz, olur da varırsa
sözcükleri pek değişmezdi.

Rüzgar yavaştan bastırıyor, açıkta kalan
parmakları üşütecek soğukluğa bürünüyordu.
Çöpçü Murtaza üşümez mi? Üşür tabii;
fakat kalbi, fikrini ısıtınca soğuk ona işlemez
olur. Dilindeki eski parça, üşümeişinin
sebeplerinden:

“Gezerken yağmurda, rüzgârda, karda/İçimde
güneşi yakar giderim”

Gecenin üçünün oyunu olacak ya, Tevfik
Fikret'in de tarçınlı sahlebini içerken 'yağmur
olup kalbinin vadilerini sulayan' parça aynı.
Tevfik Fikret'in kalbi hakikate ne kadar
takılı kalabilir, denemeye lüzum yok; kalbi
dayanamayabilir. Alemlerden gerçeğe geçiş

yapmış olma ihtimali daha sağlıklı geldiğinden
öyle ummaktayız ama Tevfik Fikret,
çıkamayacağı alemlerde geziniyor.
Bir firarlık vakit sonrası, sahlebi, yolu şaşırıp
üzerine dökülünce kendine geliyor. Gelmesi
ile penceresine yapışmış, geçenlerde otobüs
camında gördüğü salyangozun hüznle bakan
gözleri ile karşılaşması bir oluyor. Bir 'Allah'
nidası atıp kapının kenarındaki yeşil çantasını
almasıyla sokağa fırlaması bir firarlık vakit dahi
almıyor.

Gecenin üçü, karşılaşmaların ev sahipliğini
yapar:
Çöpçü Murtaza o esnada Tevfik Fikret'in evinin
önünü süpürüyor. Onu görünce bir duraksıyor

Manidar bir hüznün mütebessimliği ile yine aynı sözcükleri haykırıyor, fısıldayarak gecenin üçüne ve Tevfik Fikret'e:

"Ölüm var, ölüm."

Tevfik Fikret. Salyangoz aklına geliyor, birden kalbi ürperiyor. Ondaki titremeyi gören Çöpçü Murtaza, başını kaldırıp göz bebeğinin ardındaki yüreğine bakıyor. Manidar bir hüznün mütebessimliği ile yine aynı sözcükleri haykırıyor, fısıldayarak gecenin üçüne ve Tevfik Fikret'e:
"Ölüm var, ölüm."

Yarım firarlık vakit sonrası Çöpçü Murtaza sokakları süpürmeye devam ediyor. Tevfik Fikret'in kalbi dayandı mı? Dayandı. Lakin tablonun sonundaki hakikatin ölüm olduğunun ayırdına varınca, ressama beslediği sevgi dolu

sözcükler bu sefer birazcık dişlerinin arasından kaçtı. Pencereye döndü, salyangozu parmağına alarak alnından öptü.

Yaprakların ağaca olan bağlılıklarını usul usul yitirdiği vakitlerdi.

Çöpçü Murtaza, dilinde aynı parça, sokak lambası ile dertleşmekte.

Tevfik Fikret, parmağında salyangozu, caddeye çıkmış, gecenin üçünün delilerinden biri olan dostunun evine doğru yürümekte...

Salyangoz gecenin vurgununu yapıyor:

*"burası bir adam
bir aşk çapında
bir çeşit hapisane tutulan"*

Ay kayboldu, gün aydı, güneş doğdu yavaştan.
Dolu dolu yaşamak gerek her saniyeyi.
Söyleyeceği çok sözü var dilin.
Zihninde ise bin bir düşüncenin.
Susar dil.
Lal oluverir.
Dolar gözlerin.

Zaman aktı gitti; günden, aydan, mevsimden.
İlkbahar, yaz, sonbahar; derken kış mevsimi.
Kar düştü üzerine gamzenin.
Soğuktu, üşüdü ellerin.
Konuştun dilin.
"Olsun" dedi.
Daldı gözlerin.

Bir martı kanat çırpı, süzüldü gökyüzünden.
Bir yıldız kaydı, bir bakış misali.
Huzuru hissettin otağında yüreğinin.
Müziğin ritmi gibi atmaya başladı kalbin.
Klarnet çaldı,
"Ah İstanbul!" dedi,
Güldü gözlerin.

Semağül Çakır
11/B

Ah
İstanbul!

Ayşegül Karaman
11/A

Neyi Bekliyorum Hala?

Ben neyi bekliyorum hala?
Hayattan beklentilerim olacak kadar cahilce mi yaşadım?

Hiç sigara içmememe rağmen kapkara ciğerlerim. Ağzıma bile almadığım alkolle çürümüş. Sanki üzüntüden değil de yağdan tıkanmış kalbim. Bileklerim, eklemlerim, dizlerim, dirseklerim... Kaç kere düştüm de paramparça oldu hayatım? Kendi aptallığına gülecek kadar cahilce mi yaşadım? Teşekkürler! Sana da teşekkürler dünya! İnsanın kendi gözyaşlarında boğulabildiğini öğrettin. Sana da teşekkürler hayat! Soluklarımdan daha uzundun, ama saçlarımdan daha kısaymışsın gibi davrandın. Kaçamadın bitti her şey. Bir şarkı daha, bir plak daha!

Dünyanın sonu geldiği zaman saatini gösterip bir dakika daha bekletemiyorsun; kendi dünyamın sonundan öğrendim. Hayata küsüp denize bağırdım. Sana da teşekkürler deniz! Bir şekilde okyanustan daha çekiciydin. Bir şekilde bana benziyordun ve bir nedenden bunu seviyordum. Derin! Karanlık! İçinde bir insan

yaşatamayacak kadar soluksuz, ama istediğinde binlerce can taşıyabilecek kadar bencil! Tuzlu! Acı!

Teşekkürler, size de teşekkürler bileklerim! Yeri geldiğinde sesimden daha ince, yeri geldiğinde buhranlarımdan kalın oldunuz. Kaçmayı ya da kalmayı olanaksız hale getirdiniz. Teşekkürler! Size de teşekkürler buhranlarım! Gözyaşlarım yetmediğinde sizde boğuldum. Ve sana da teşekkür ederim o asla uzanmayan el! En çok da sen yardımcı olmadın!

Biriyle paylaşmak, birine bağırarak, birine bağlanmak istiyorum. Çil yavrusu gibi dağılıyor herkes. Hayat gerçekten de acımasız. Günlüğümün arasına düşen kirpiklerimden öğrendim.

Sahi, bir zamanlar günlük tutardım! Günlük değil, dakikalık yaşadığını öğrendiğimde yaşadığım hayal kırıklığıyla bir kenara

savurduğum günlüğüm ve içindeki kirpiklerim... Siz de eksik olmayın! Zaten, aşkı inkar eden bir kızın aşkını bir tek siz dinlerdiniz! Çatlayan sesim! Tükenen sesim! Sessizlik... Şeker yerine sevgi katılmış kekin kabarmamasındaki hayal kırıklığının sessizliği... Diz kapaklarımdaki kabukları soyan parmak uçlarım... Omzumda bir el... Omuzlayamadığım bir el... Çöken omuzlarım... Dağılan saçlarım... Çöken ellerim... "İnsanlar sahiden ölür mü?"

Sessizlik! Duyamayan kalbimin, duyacağı cevaba olan korkusunun sessizliği. Omzumda bir karga gibi hareketsiz oturan el. "Her insanı öpmüyor ailesi. Her insan sevemiyor, biliyorsun; kaç kere ölünüyor burada?"

Sessizlik! Okyanuslardan yükselen suyun tekrar okyanuslara yağmasındaki bağlılığın sessizliği... "Peki, hızlı konuşan insanlar; onlar ölüyor mu? Çok saklıyor onlar. Onlar da sırlarının arkasında mı ölüyorlar? Nasıl çıkarıp gömüyorlar onları?" Sessizlik! Haykırmadan önce gözyaşlarına saklanan yorgunluğun sessizliği.

"Hayvanlar ölüyor mu peki? Duyduğuma göre düşünemiyor onlar. Nasıl anlıyorlar öldüklerini?" Sessizlik! Tek taraflı bir sohbetin sonunun geldiğini belirten bir boğaz temizlemesi. Ses... Nereden geldiğini anlayamadığım, kapı gıcirtısı gibi, taşın cama sürtmesi gibi; uğursuz bir ses! Ellerimi kulaklarıma bastırmayı

istememe neden olacak kadar mide bulandırıcı, her kelimesini dinlemeyi istememe neden olacak kadar ilginç bir ses...

"Bu kadar dikkatsiz olmak mümkün mü sahiden? Kendini diğer insanlardan uzaklaştırıp bu kadar sefil yaşamayı istemek mümkün mü?" En az onunki kadar çınlayan titrek sesim. "Kimsenin bana ihtiyacı yok, görüyorsun! Hem ikimiz de birbirimize zarar vermemiş oluyoruz böylece" Omzuma geçen pençeler... Çıplak kollarıma damlayan yoğun kanım... Dirseklerimden bileklerime kadar uzanan... sayısız yara izi. Sanki birisi kollarımdan tutup da geçmişe götürmüş gibi. Sanki her yaram tekrar açılıyor. Sanki baştan kanıyorum. Bir kemik kırılma sesi...

Kemiğime geçen pençeler... Kanıma karışan gözyaşlarım... Unutmadan, size de teşekkürler gözyaşlarım! Asla durduramadığım kanıma karışıp daha az iğrenç gözükmesine sebep oldunuz, teşekkürler! Bir çığlık! Ne benden ne de pençelerden... Bir kemik çatırdaması daha... Omzuma seyiren elim. Nedense arkamdaki dev bir yaratılmış gibi dev pençeler ve kalın kıllar bekleyen parmak uçlarım. Hayal kırıklığıyla kucağıma düşen elim. Yalnızca buz kesmiş tenim ve durmadan akan kanım. Yine kanıyorum işte! Cinayetlerimle kanıyorum. Size de teşekkürler arkamda bıraktığım cesetlerim! Her zaman yalnız hissetmemi engellediniz! Size de teşekkürler gözyaşlarım. O kadar fazlasınız ki! O kadar durdurulamazsınız ki! Hiçbir şey göremiyorum artık.

Bir Ailem Olsun İsterdim...

R. Yılmaz
6/A

*Bir ailem olsun isterdim.
Annem, ben ve babam.
Küçücük bir aile isterdim,
Bir de küçücük odam.*

*Bir ailem olsun isterdim.
Başka çocuklara bakınca ağlamamak.
Üzülüp kırılmamak isterdim.
Babama sırtımı dayamak.*

*Bir ailem olsun isterdim.
Babam eve dönünce sarılmak.
Annemle gülerek oynamak isterdim.
Bazen de yalandan ona darılmak.*

*Bir ailem olsun isterdim.
Kumsala ailece gidip.
Gülmek eğlenmek isterdim.
Her gün Allah'a şükrederdim.*

*Bir ailem olsun isterdim.
Ağladığımda, güldüren mutlu eden.
Bir aile ki mutluluğun resmi.
Bir aile ki çatısı sevgiden.*

Ezgi Nur Yakar
9/A

Camdan Kalp

Envai çeşit elmas, yakut, zümrütle
sarsam ne fayda? Sevgilinin kor gibi
gözleri eritirdi her taşı.

“Günler, geceler atölyede geçti. Öyle bir işçilik olmalıydı ki beni ona yakıştırsın, onu bana yaklaştırsın. Onun kadar güzel, onun kadar narin ve onun kadar ince olmalıydı. Ancak bu erişilmez güzelliğe yaklaşmak mümkün müydü? Mümkünse eğer, kalp dayanır mıydı buna; ömür yeter miydi? Denemeden bilinmezdi. Gün oldu, hafta oldu, ay oldu. Sevgilinin dudaklarına değmekle şereflenecek bardağı bir çırpıda yapmak ne mümkündü?! Ne yapsam sönük kalıyordu güzelliğinin yanında. Ne yapsam görünmez oluyordu saçtığı ışığın arkasında. Envai çeşit elmas, yakut, zümrütle

sarsam ne fayda? Sevgilinin kor gibi gözleri eritirdi her taşı.

Gel zaman, git zaman dolunaylı siyah bir gecede elimde çayımın sevgiliyi anıyordum. Ona bu denli mecnun olmamın sebebi ne ola ki diye düşündüm uzun uzun. Sonra utandım kendimden. Aşk dedikleri öyle kutsal, öyle yüce bir histi ki; sorgulamak olmazdı. Sonra aşkının verdiği güçle sıçradım yerimden. Bir hışımla atölyeme girdim. Yavaştan yaktım ateşi. Bilmediğim diyarlara yolculuk yapıyormuşum hissine kapılmaktan kendimi alamıyordum.

Tam camı sallayacakken yükselen ateşe, karşı duvarda duran resme çarptı gözüm. Ama ne çarpma! Bir onun incecik beline baktım, bir de önümdeki ateşe. Öyle hızlıydı ki ellerim, işimi bitirdiğimde şafak söküyordu. Doğan güneş sanki bizim için doğuyordu. Öyle parlak, öyle sonsuz... Öyle güçlü doğuyordu ki, batması imkansız gelirdi. Sonra özene bezene kırmızı ipeklere sardım kıymetlimi.

Saraya vardığımda uzun bir sırayla karşılaştım. Zanaatkarlar, çalışmalarını sergilemek için birbirleriyle yarış içindeydi. Usulca geçtim sıraya. Sıradan çok, sevgiliye giden yoldu benim için. Koyulan para ödülü de, kralın vaatleri de önemsizdi. Sıram geldiğinde yavaşça çıktım huzura. Göz göze geldiğimiz an, ölümden farksızdı. Donup kaldım da, vezirin öksürmesiyle geldim kendime. Ne anlattım, nasıl geçti; hiç hatırımda kalmamış. Nefes alıp vermek zorken, iki kelam ettiğime hayret ede ede eve vardım. Geçmek bilmeyen iki günün sonunda askerler göründü kapımda.

Saraya götürmeye gelmişler meğer. Ses etmeden takıldım peşlerine. Huzura çıktığımda heyecandan çok bir huşu sarmıştı içimi. Gülümsüyordu bana. O an gözlerimi kapayıp bir daha açmamak istedim. Son gördüğüm yüz, onun yüzü olsun istedim.

Kazanmışım ben. İnce beline vurulmuş bardağın. Prensesin düğünü için çalışmamı teklif etti. Meğer vezirle evleniyormuş. Çok gösterişli olmalıymış düğün. Ben de en gösterişsiz halimle çıktım saraydan. Boğazımdaki düğüm belki 3 ay geçmedi. Ne güldüm, ne ağladım. Ne öldüm, ne yaşadım. İyileştim sandım sonra. Meğer iyileşememişim. Şimdi karımı çok seven yaşlı bir adamım belki, ama hala anlatırken boğazımda bir düğüm olmuyor değil. Dağılmış cam parçalarını birleştirmek mümkün olur mu hiç?" Dedem, eli göğsünde bir süre sessiz kaldı. İşte o zaman anladım ki kalpler de bardaklar gibi camdandı!

Dedem, eli göğsünde bir süre sessiz kaldı. İşte, o zaman anladım ki kalpler de bardaklar gibi camdandı!

Canım Memleketim

Şiir ←

Ahmet Özkan Kalebaşı
9/D

*Havası ayırır, suyu bir ayrı,
Geçmiş pek şanlıdır, toprağı kanlı.
Kadını marifetli, erkeğı delikanlı,
Sen başkasın, canım memleketim.*

*Fedakar anneleri, çalışkan babaları,
Sevgi dolu, saygılı, genç evlatları,
Gezip de görsem başka yurtları,
Sen başkasın, canım memleketim.*

*Dağları dumanlı, yeşil yaylaları,
Verimli, bereketli, temiz toprakları,
Bu vatan uğruna can veren insanları,
Sen başkasın, canım memleketim.*

*Dört bir köşeden akar suları,
Cennet gibi kokar ovaları,
İrem bahçesidir dört bir yanı,
Sen başkasın, canım memleketim.*

Muhammet Şinasi Yiğittürk
7/A

Annem mutfaktan bağıırıyordu:
Şinasi, haydi oğlum; yatağına git!

- Peki anne, kalkıyorum, dişlerimi fırçalayıp yatacağım.
- Hayırlı geceler anneciğim.

Yatağımdayım. Uyku tutmuyor. Dönüp duruyorum yatakta, bir de sivrisinekler uyutmuyor. Haydi gözlerim, uyuyun bakayım; öff bir türlü uyuyamadım; kalkıp biraz televizyon izleyeyim bari! Aman! Şöyle, annem duymadan sessizce televizyonu açayım. Ohhh! Aldım

kumandayı
elime. O kanal,
bu kanal

dolaşıyorum. Değmeyin keyfime. Aaaa! O ne!1453 filmi. İyi ki uyku tutmadı, müthiş film bu! Uykum gelene kadar seyredeyim; ya annem duyarsa, neyse kısayım sesini!

Gerçekten film güzelmiş! İşte Fatih Sultan Han! İşte, Bizans! Ahh! Ben de olsaydım şu filmde. Hay aksi! Uykum da gelmeye başladı. Evet, evet, çok uykum var! Evet, evet! Galiba gözlerim pes ediyor...

Yanıma beyaz sarıklı bir dede geliyor .
-Şinasi, kalk oğul! Uyuma vakti değil. Fethe gidiyoruz.

-“Şeyyy, fethe mi? Siz kimsiniz, dede? Neredeyim ben?” dememe kalmadı, hopppppp !

Sene 1453... O kutlu padişahın devrindeyim. Onun saadet yılları. Ulubatlı Hasan'ın en yakın arkadaşayım. Fatih'in en yakın ve güvenilir askeriyim. 20 yaşında Osmanlı padişahı olup İstanbul'u fetheden 1000 yıllık

Ah Be İstanbul!

*Fatih
Sultan
Mehmed*

Roma İmparatorluğu'nu ortadan kaldıran cihan padişahı.

Şehr-i İstanbul'dayız. Fetih için hazırlanıyoruz. Gerekli hazırlıklara başlandı. Sultan Han, Macar Urban'a Edirne'de top döktürüyor. Yaptırılan toplar fetih için çok önemli. 26 Mayıs... Osmanlı birlikleri harekete geçti. Bizans bir ışık çemberi ile çevrildi. Gemiler karadan binbir zorlukla yürütüldü. Sultan Han'la beraber sabah namazından sonra iki rekat namaz kılıyoruz. O da kılıcını kuşanıp atına bindi ve hücum emri verdi.

İşte, savaş meydanı! Allah! Allah! Allahu ekber! Askerler cennet için yarışıyorlardı. "Ya cennet, ya İstanbul!" diyorlardı. Birbirlerinin yaralanmasına aldırmadan Allah, Allah nidalarıyla ölüme koşuyorlardı.

Ben de yaralanmıştım. Hem de ağır. Ulubatlı Hasan, kaleye bayrağımızı asmayı başardı. Ne bombalar, ne kızgın yağlar hiçbirimizi

durduramadı. Galiba ben de Ulubatlı Hasan gibi şehit oluyordum. Fakat Şehr-i İstanbul için her şeye değerdi.

-“Şinasi, uyan oğlum; ne işin var televizyonun karşısında! Niye yatağında değilsin? Ahhh, hiç söz dinlemezsin!”

-Anne, annnnne! Ben.....Ben....Aksakallı dede, nerde? Canım acıyor! Dur, dokunma; yaralıyım ben!

-Ne aksakallı dedesi oğlum! Niye yaralısın? Rüya gördün herhalde. Doğru yatağa bakalım. -Evet, rüya gördüm. Rüya da olsa 1453'te İstanbul'u yaşamak çok güzeldi.

Kızkulesi'nde çay içmek, Galata Kulesi'nden İstanbul'a bakmak, boğazda yemek yemek gibi değilmiş İstanbul'u almak. Kostantiniyye olan şehri, İstanbul yapmış. Size minnettarım, ey Fatih Han! Ve aziz şehitler.

Ahhh Şehr-i İstanbul, her şeye değersin!

Mehsima
10/B

Arkaş

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Çünkü O'nun selamı dışındaki hiçbir şey bu aciz sözcüklere hayat veremez.

Seni, yerlerin ve göklerin mutlak sahibi olan Allah'ın selamı ile selamlıyorum Arkaş. Çünkü O'nun selamı dışındaki hiçbir şey bu aciz sözcüklere hayat veremez.

İnsan, eşref-i mahlûk ey Arkaş! Amma, ancak bilincinde olduğu sürece şerefini korumuş olur.

İnsanlar arasında yalnız bir hayat süren sen ise Arkaş, susmanın bilincinde olduğun ve fikrinin ateşinde durmaksızın yandığın için var olmaktadır.

İnsanlar konuşuyorlar Arkaş, hele modern insan; tükettiği tek şey maddiyatı değil, konuştuğu fikri de tükeniyor çağın acımadığı zamanda. Ve bu insan, kendini 'özgür' olarak tanımlamaktan bir an geri kalmıyor. Putlarını yüceltirken, özgürlüğünü haykıran insan, ne için yaşar Arkaş?

Arayış Arkaş, en kutlu ışığımız. O'na giden yollarda kaybolurken aradığımız ışık, arayışımızın ta kendisi ey Arkaş.

Tüketiyoruz Arkaş, tükettikçe tükeniyoruz. Asıl düşmanı es geçip düşman olarak gösterilenle savaştıkça, kalbimiz bizi affetmiyor. Varsın tüm dünya hüküm versin suçsuzluğumuza. Kalbimiz affetmedikçe, geriye, yaşama dair bir şey kalır mı?

Arayış Arkaş, en kutlu ışığımız. O'na giden yollarda kaybolurken aradığımız ışık, arayışımızın ta kendisi ey Arkaş. İnsanlar tüketerek arayıştan uzaklaştıklarının bilincinde değiller.

Ölüm gerçeği yanı başımızdayken, her şeye sahip olduğumuz halde, hiçbir şeyimiz

olmadığını iddia ederken neden utanmıyoruz; ne zamandan beri utanmıyoruz?

Sen Arkaş, sen ve bir de sen; siz Arkaş, isimsiz bir hayatın, O'na doğru arayışın içerisinde eriyebildiniz mi; kestiremiyorum. Fakat bildiğim bir gazete haberi, bilmezken yaşadığımız derinlikten bizi çıkarmadı; daha derine gömdü.

Ben Arkaş, "ben" derken aştığım haddimden utanarak susuyorum ki, aslında bunları söylemek istememiştim.

Ve bu satırları yazarken şahit tuttuğum kalemimden, yeteri kadar ızdırap çekmediğim için af diliyorum.

"Affet ama, af dileme!"

NEVALEM

18

→ Şiir

Bengisu Kılbaş
6/A

Çocukların Bayramı

Çocukların
Bayramı

Bir bak dünyaya!
Neler görüyorsun?
Herkes aynı mı?
Nasıl da bütün çocuklar farklı.
Tek şey var aynı olan,
Çocukların bayramı.
23 Nisan.
Bir bak!

Kırlardaki çiçeklere,
Nasıl da rengarenkler.
Tıpkı biz çocuklar gibi,
Tek bir şey var aynı olan,
Çocukların bayramı.
23 Nisan.

Şimdi bir de!
Rengarenk dünyadan bak onlara,
Çocukların gözlerinden.
El ele tutuşmuş,
Tek bir şey var aynı olan,
Çocukların bayramı.
23 Nisan.

Masmavi gökyüzünden,
Bulutlar arasında dolaşan,
Ve hayal kuran.
Çocuklar gibi bak dünyaya!
Tek bir şey var aynı olan,
Çocukların bayramı.
23 Nisan.

Sena Mercan
7/A

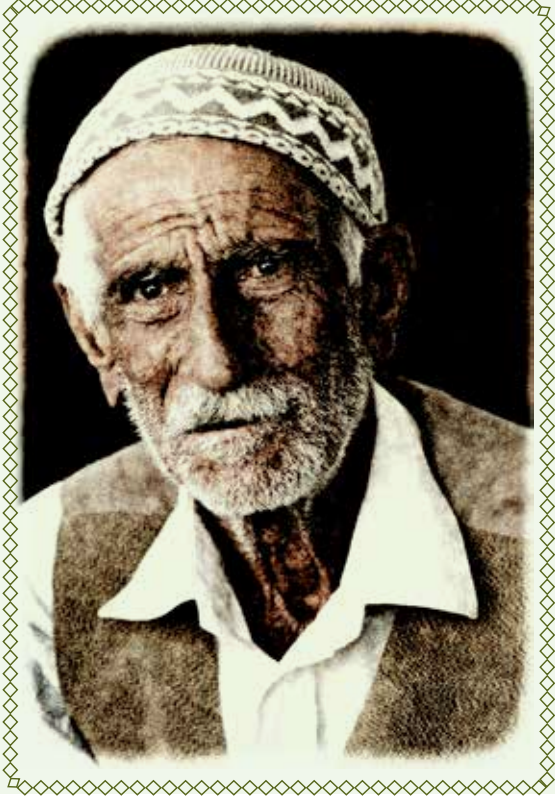
Çerçevedeki Resim

Anlamıyordum; neden bu boyasız, eski, ahşap eve geliyorduk? Annem, babam sözleşmiş gibi iki yılda bir mutlaka bizi de yanlarına alarak bu eve gelirlerdi. Birkaç gün kalır, sonra dönerdik. Sanki evi havalandırmaya geldik sadece. Sıvası dökülmüş, eski, döküntü bir evdi.

Hikayelerde okuduğum perili evlerden farksızdı içini saymazsak. İçi de pek iç açıcı değildi zaten.

Mobilyalar tıpkı evin dışı gibi eskiydi, eve uyum sağlasın diye hepsi ahşap seçilmişti sanki. Annem, eski de olsa bu eşyalara el sürdürmezdi. Her gelişimizde hepsinin tozunu alırdı. Aylarca kapısı açılmadığından havasız olurdu koca ev. Yazın uğrarsak sorun yok, ama kışın uğradıysak yandığımızın resmiydi. Günlerce evin ısınmasını bekler, tam ısındı derken eşyalarımızı toplar, evimize dönerdik.

Çerçevdeki Resim

Bana ve ağabeyime göre, eski, sıradan bir ev; anne, babama göre ise çok değerli bir emanetti burası. Anneme ne zaman: "Burası neden bu kadar değerli bir yer", diye sorduğumda aldığım cevap aynıydı: "Zamanı gelince anlayacaksın." Bu sessiz, sakin hayattan İstanbul'a, yine o alışık olduğumuz keşmekeşe dönerdik. O yıl da öyle oldu. Birkaç gün kaldıktan sonra eşyalarımızı toplamış, gitmeye hazırlanıyorduk. Ben komodinin üstündeki son eşyalarımı da yerleştiriyordum ki; yere, tokalarımın birini düşürdüğümü fark ettim. Eğilip, alacakken elbise dolabının altındaki bir şey dikkatimi

çektim. Elimi iyice uzatıp kendime doğru çektim. Bu, bir çerçeydi. Daha önce hiç görmediğim, tanımadığım, yaşlı bir adamın portresinin bulunduğu bir çerçeve. Tozlanmış camını silince daha bir dikkatli baktım bu yaşlı yüze. Her iki dedem de olamazdı. Kardeşleri olabilir mi desem, hiç benzemiyordu. Kimdi bu adam? O esnada aşağıdan annemin sesi duyuldu. Telaş ile çerçeveyi de bavulumun içine sıkıştırdım.

Annem gelip bavulu indirmeme yardım etti. Anneme bu adamın kim olduğunu sorabilir, ondan kim olduğunu öğrenebilirdim belki. Bir yandan da korkuyordum. Çünkü annem: "Bilmediğin bir şeyi bana sormadan sakın alma." derdi her zaman. En iyisi, anneme bu resimden hiç bahsetmemektir. Yol boyu, bu evin eski sakinlerinin kim olabileceğini düşündüm. Annemin zamanla anlayacağımı söylediği şeyin bu yaşlı adamla bir ilgisi olabilir miydi?

Kafamda bu sorularla uykuya dalmışım. Rüyamda o yaşlı adamı gördüm. Ahşap evin önünde oturmuş, sohbet ediyorduk;

Çerçevedeki
Resim

mutluyduk. "Sana önemli bir şey söyleyeceğim." diyordu ki babamın sesiyle kendime geldim, İstanbul'a ulaşmıştık. Keşke uyanmasaydım! Rüyamda da olsa o adamın kim olduğunu öğrenecektim. İstanbul'a vardığımızda hava kararmıştı bile. Annem, yemek hazırlamak için mutfığa geçti. Babam her zamanki gibi kumandayı eline alıp televizyonun başına geçti. Günlerdir televizyon izlememişti ne de olsa. Ağabeyim dersin, çoktan bilgisayarını açmıştı. Ertesi gün okul vardı. Ben aç olmadığımı, erken yatacağımı söyleyip odama geçtim. Kapımı kilitledim ve ilk işim o çerçeveyi çıkarmak oldu. Dikkatlice baktım: "Kimsin sen?"

Okul, her zamanki gibiydi. Arkadaşlar, alışık olduğu üzere yarı yıl tatilinde ne yaptıklarından bahsediyorlardı. Sıra bana gelince: "Hiç, her zamanki gibiydi işte!" dedim. Kızlar okul çıkışı bir şeyler yapmayı teklif ettiler ama, ben pek oralı olmadım. Vedalaşıp eve gittim. Evin altı üstüne gelmiş halini görünce, o günün annemin büyük temizlik günü olduğunu anladım. Eyvah, resim!" Odama koştum. Yastığımı kaldırdığımda resmin yerinde olduğunu rahatlayarak gördüm. Odam temizlenmişti ama, belli ki annem yatağımı ellememişti. Resmi fark etmiş olsa mutlaka alır, beni de mutlaka azarlardı izinsiz aldığı için. Resmi alıp kimsenin göremeyeceği bir yere sakladım. İki yıl o yerden hiç çıkarmadım.

...ahşap evimizin önünde oturuyor, sohbet ediyorduk. Bu sefer bu rüyayı bölen olmayacaktı. Bu rüya, devam edecekti; bizimle, çocuklarımızla, torunlarımızla...

Altıncı sınıfa geçmiştim. İlk yarı yıl bitmişti. Annem: "Kızım, hani sen küçükken devamlı gittiğimiz ahşap bir ev vardı; hatırladın mı?" dedi. Ben heyecanla: "Evet, anne." dedim. Yarın gidelim mi? İster misin? Olur anne, gidelim. Akşam, bavuluma birkaç günlük kıyafet koyarken o çerçeveyi de almayı ihmal etmedim. Yerine koyacaktım onu. Sabah erkenden yola çıktık. Beş saatlik yolculuğun ardından yine oradaydık. Tek farkla: Bizden başka biri daha vardı. Resimdeki yaşlı adam. Bize, özellikle de bana bakarak gülümsüyordu. İtiraf etmenin zamanıydı.

"Anne iki yıl önce sana sormadan bu yaşlı adamın resmini alıp bavuluma koymuştum. Sana kim olduğunu sorayım diye." Annem başımı okşadı ve gülümsedi "Biliyorum kızım; yastığının altında görmüştüm, ama sana söylemedim. Biraz daha büyümeni bekledim." "Niçin?" "O resimdeki kişinin deden olduğunu söylemek için." "Dedem mi?" Karşımda duruyordu işte! Biraz daha yaşlıydı, ama ne fark ederdi ki? Öz dedemdi. Annemin asıl babası. Bu değerli emanetin, bu eski, ahşap evin sahibi. Sarıldık. Onca yılın hasretini giderdik. Dört yıl önce kaybettiğim dedem, anneannemin ikinci eşiymiş. Ben onu dedem bilince çocuk aklımı karıştırmak istememişler.

Asıl dedem ise ben üç yaşındayken yurt dışına gitmiş. Bu evi anneme emanet etmiş. Şimdi anlıyordum neden iki yılda bir buraya uğradığımızı. "Bu evi, deden kendi elleri ile yaptı kızım. Bu ev bize, sizlere emanet. Bir gün vefat etsek ağabeyinle buraya gelecek,

emanete sahip çıkacaksınız. Çocuklarınız, torunlarınız koşturacak." dedi annem. Dedemle tıpkı rüyamdaki gibi büyük, ahşap evimizin önünde oturuyor, sohbet ediyorduk. Bu sefer bu rüyayı bölen olmayacaktı. Bu rüya, devam edecekti; bizimle, çocuklarımızla, torunlarımızla...

*Eyüp'e çıktım bir gün,
Gezdim sokaklarında.
Eğlencesine değil,
Baktım uhrevi ortamına.*

*Havasına, kokusuna,
Güzel manzarasına,
Aşık oldum, mest oldum,
Tarih kokan sokaklarına.*

*Eyüp'ün güzellikleri,
Saymakla bitmez.
Camileri, bahçeleri, evleri,
İstanbul'un incisidir,
Eyüp'ün ta kendisi!*

Eyüp'ün Güzellikleri

25

NEVLEM

Hikaye ←

Fikret Acap
6/C

Ajan Teşkilatı

Can başarabilecek miydi? Hayatında hiç bu kadar acımasız, kötü bir düşmanı olmamıştı. Bataklıkta batarken, onun gülüşleri, onu bitiriyordu. Her dakika daha da batıyordu.

“Zırrrrr Zırrrrr”, okul zili çalmıştı ve Fikret bir ajan hikayesini yarıda bölmek zorunda kalmıştı. Fikret çok kızmıştı, çünkü en heyecanlı bölümde zil çalmış ve devamını getirememişti. Çantasını topladı ve çıktı. Annesini beklerken; en sevmediği, hep kendini düşünen arkadaşı Kağan geldi. Kağan, Fikret’e:

- Anneni mi bekliyorsun, ana kuzusu!!! diye dalga geçti.

Fikret dayanamıyor, onu pataklamak istiyor, ama değmeyeceğini bildiği için aldırmamaya çalışıyordu. Okulun son günü olduğundan köye gitmek için sabırsızlanıyordu. Sonunda Fikret’in annesi geldi. Fikret arabaya bindi ve annesine;

-Anne köye ne zaman gideceğiz? diye sordu.
Fikret`in annesi üzülererek:

-Üzgünüm oğlum, ama bu yaz tatilinde köye
gidemeyeceğiz! dedi.

Fikret hayal kırıklığına uğramıştı. Ajan teşkilatı
ile buluştukları tek yer köyleriydi. Fikret hemen
annesine:

-Peki, neden gitmiyoruz? diye sordu.
Fikret`in annesi arabayı sağa çekti ve Fikret`e:
-Önemli işlerim var oğlum. Bu işleri
yapamazsam beni işten kovarlar.

Fikret de mecburen ajan teşkilatı ile
İstanbul`dan bilgisayar aracılığıyla görüşücekti.
Fikret ve annesi eve geldi. Beraber yemek
yedikten sonra Fikret`in annesi işe gitti. Fikret
de hemen bilgisayarı açtı ve ajan teşkilatına
gelemeyeceğini söyledi. Birkaç dakika sonra
ajan teşkilatından şöyle bir mesaj geldi.

*Sevgili Fikret,
Sana ilk başta "iyi ki gelmedin" demek istiyorum.
Çünkü aldığımız bilgilere göre İstanbul
Ayasofya yakınındaki müzede çok önemli bir
elması Kerem`in çalacağı haberini aldık. Onu
durdurmalısın.*

Ajan
Teşkilatı

Fikret bu habere hem çok sevindi hem de çok heyecanlandı. İstanbul'dan ajan teşkilatına yardım edebileceği için çok sevinçliydi. Hemen çantasını aldı ve yola koyuldu. Ayasofya'ya gelmişti. Müzeye doğru yol alırken Kerem'i gördü. Hemen uygun bir yere saklandı. Sonra onu izlemeye koyuldu. Ajan teşkilatının dediği gibi müzeye gitti. Bugün biraz garipti. Fikret, Kerem'in elması çalmak için burada olduğundan artık emindi. Onun için çok güzel bir plan yaptı. Elmas camekanlı bir yerde bulunuyordu. Kerem plan yaparken Fikret de planını yaptı. Düşündüğü gibi Kerem akşam gelmek için çıktı. Müze kapanınca Fikret, Kerem gelmeden elmasın yanına tuzaklar hazırladı. Kerem gelince bir kenara geçip Kerem'i izlemeye başladı. Kerem ilk tuzağı atlattı, ama ikinci tuzağı atlatamadı. Bu tuzağın nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Oysaki sabah geldiğinde böyle bir tuzak görmemişti. Sabaha kadar öyle kaldı. Sonra güvenlik gelip Kerem'i hapse attılar. Fikret de sabah olmadan eve gitti. Bilgisiyarı açtı ve ajan teşkilatından gelen mesajı okudu.

*Sevgili Fikret,
Elması Kerem'in elinden kurtarıp Kerem'in
hapishaneye atılmasına yardımcı olduğun için
ajan teşkilatı adına teşekkür ederiz.*

Fikret çok mutlu oldu ve bir sonraki görevi
sabırsızlıkla beklemeye başladı.

Allah İsterse...

Ahmet Kerem Doğan
10/C

Sina Çölü'nü çoğumuz biliriz; günümüz teknolojiyle bile o çölü karadan geçmek kolay değildir. Büyük İskender, Sina Çölü'nün yalnızca bir kısmını geçebilmiş; Napolyon'un askerleri ise Sina Çölü'nde ilerlerken susuzluktan çıldırıp birbirlerini öldürmüştür. Şimdi gelelim 9. Osmanlı padişahı Yavuz Sultan Selim'e!

Memluk sultanlığına karşı yapılan Mercidabık Savaşı kazanıldıktan sonra Osmanlının sıradaki hedefi Mısır'ın fethiydi. Memluk Sultanı Tomanbay, Yavuz Sultan Selim'in ve Osmanlı ordusunun Sina Çölü'nü geçmesine ihtimal bile vermedi. Bu sebepten sırtını Sina Çölü'ne, yüzünü normal bir ordunun gelebileceği tarafa, topraklarını da o istikamete doğru sabitlemiş; Osmanlı ordusunun gelmesini bekliyordu Yavuz Sultan Selim de bunu biliyordu ve bir manevra yapmaya karar verdi. Bu kararı da Sina Çölü'nü geçip Memluk ordusunun sabitlediği toprakların arkasından saldırmaktı. Bu karar, vezirlerin ve askerlerin gözünü korkutmuştu. Vezirler Yavuz Sultan Selim'e, "O çölü geçmeye çalışırsak susuzluktan çoğu askerimizi kaybederiz." demişti. Lakin Yavuz Sultan Selim kararlıydı.

*Allah
isterse
100 yıldır
yağmur
yağmayan
kupkuru çöle
bile yağmur
yağdırır.*

Allah
İsterse...

Selim, ordusuna bir konuşma yaptıktan sonra besmele ile yola koyuldular. Çölde yürüyüş çok çetin olmuş, su idareli kullanılmış, teyemmüm ile abdest alınmıştı.

Çöldeki sefer sırasında bir ara Sultan Selim atından inmiş ve yürümeye başlamıştı. Ordu merak içindeydi; Sultan Selim neden yürüyordu? Yavuz Sultan Selim'in veziri Hasan Can, Padişah'ın yanına yaklaşır ve neden bu çöl sıcaklığında atından inip yürüdüğünü sorar. Yavuz Selim büyük bir maneviyat içerisinde; "Peygamber efendimiz (s.a.v.) bu yolda yaya yürürken biz nasıl at üzerinde gideriz?" Bu maneviyatla Sultan Selim, geçilmez, denilen Sina Çölü'nü 13 günde geçmiştir. Yaklaşık bir asırdır yağmur yağmayan Sina çölüne geçiş sırasında yağmur yağmıştır. Sina Çölü geçildikten sonra Osmanlı ordusu, Memluklerin sabitlediği topların arkasından gelmiştir.

Tomanbay'ın ordusu neye uğradığını şaşırmış ve Memluk ordusunun yönleri sabit topları etkisiz hale gelmiştir. Memluk sultanı Tomanbay, çok büyük çabalarla yaptığı savaş hazırlıklarına rağmen Ridaniye Muharebesi'ni kaybetmekte olduğunu anlayınca bir grup askeriyile suikast grubu oluşturup Osmanlı komuta merkezine bir baskın düzenlemiştir. Sultan Selim'in otağı sandığı Vezir-i azam Hadim Sinan Paşa'nın çadırına girdi ve Hadim Sinan Paşa'yı öldürdü.

Bu suikastte istenilen hedefi bulamaması sonucu Tomanbay savaş alanından kaçtı.

Böylece Ridaniye Muharebesi kazanılmış oldu, ancak bu savaş her iki taraf için de çok zayıfatlı geçmişti. Savaş alanından kaçan Tomanbay bir süre sonra yakalanarak idam edildi. Bu zaferle Mısır fethedildi ve Memluk devleti yıkıldı. Halifelik artık Osmanlı Devleti'ne geçmişti. Sina Çölü'nde olduğu gibi Allah isterse 100 yıldır yağmur yağmayan kupkuru çöle bile yağmur yağdırır.

Sena Nur Ceylan
10B

Güzel Dünya

Ah yok mu bu insanlar,
Kirlenmiyorlar mı dünyayı?
Oysa bir baksalar,
Ne kadar güzeldi bu dünya!
Eskiden kırlarda çiçek, böcek,
Sularda bir şırıltı.
Havada süzülen kuş cıvıltısı,
Rahatlatırdı dünyamızı.
Şimdi bir de bu zamanın,
Dünyasına bak!
Nasıl da her şey her yerde!
Sen de her şeyin farkına varırsan,
Ne güzel olur bu dünya!

Betül Esmâ Yavuz
7/B

Cennete Açılan Kutu

James, birden arkasında yaprakların hışırdadığını duydu. Arkasına dönünce üzerinde koyu yeşil komik bir giysi olan bir adamın çalılarının arkasından çıkmakta olduğunu gördü. Çok minik bir yaşlı adamdı; ama kocaman kel bir kafası, diken diken siyah favorilerle örtülmüş bir yüzü vardı. Bir iki metre ötede durdu; bastonuna dayanıp James'e gözlerini dikti, öylece kaldı. Konuşmaya başladığında sesi yavaş ve gevrek çıktı. "Biraz yaklaş küçük çocuk!" dedi. "Yaklaş da sana harikulade bir şey göstereyim."

James bir an tereddüt etti, adama doğru şüphyle baktı.

- Sen kimsin? Bana ne göstereceksin?
- Yaklaş iyice, göreceksin.

James, çok kararsız kalmıştı fakat çok meraklı bir kişiliği vardı ve merakına daha fazla direnememişti.. Adama doğru yavaş ve temkinli adımlarla yürümeye başladı. James, adama yaklaştıkça adamın yüzünde oluşan tebessüm artıyordu. Sonunda adam ile James arasında üç dört adımlık bir mesafe kalmıştı. Adam o anda çalılarının arasına gidip büyük, eskimiş, kahverengi bir kutu çıkardı. Kutunun üzerinde koyu, siyah ve büyük harflerle "JAMES" yazıyordu. James şaşkınlık içinde adama baktı. Tam ne olduğunu soracakken adam,

"Bismillahirrahmanirrahim" diyerek kutuyu James'e fırlattı. James ise daha yaşadığı şoktan kurtulmaya fırsat bulamadan kutunun sarı ışığında kaybolmuştu.

James bir anda gözlerini açtı. Kendine çok tanıdık gelen bir odada yerde yatıyordu. Açık renk duvarlar, pencereden süzülen güneş ışığı ve etraftaki eşyalar... Gitar, kitaplar, duvardaki posterler, masa, hatta çıkartmalarla süslü sandalye... Doğruldu, elini rengârenk yuvarlak desenli halıda gezdirdi. Sonra bir kadın sesi ile irkildi: "James, haydi oğlum uyan; okuluna gecikeceksin!" James, bu sesin sahibini de tanıdı; inanamıyordu, nerede olduğunu anlamıştı. James, şu an on beş yıl öncesindeydi. Bu kadın sesi ise onun üç yıl önce ölen annesinin sesiydi. James bir anda hatırlamaya başladı. Her şey o yaşlı adamın üzerine bir kutu atmasıyla olmuştu; fakat şimdi burada ne yapacaktı? Gözlerini yatağa yöneltti, yatakta on yaşındaki James yatıyordu. Birden gözleri doldu, hayatını düşünmeye başladı:

James Aydın, yirmi beş yaşında bir doktordu. Babası Türk, annesi ise İngiliz'di. Babasının işi üzerine İngiltere'ye gitmesi sonucunda annesiyle tanışıp evlenmiş ve ailelerin onayı ile Türkiye'ye dönmüşlerdi. James'in babası polisti, annesi ise ev hanımıydı. James'in adı ise annesinin büyük ısrarı üzerine dedesinin adından gelmişti. James ailesiyle beraber on yaşına kadar İzmir'de yaşamıştı. On yaşına geldiğinde ise James'in babası bir operasyonda şehit düşmüştü. Annesi, cenazeden bir hafta

sonra James'le beraber İngiltere'ye dönmüş ve bir mağazada çalışmaya başlamıştı. James'in bütün dersleri çok iyiydi; ayrıca hem Türkçeyi hem de İngilizceyi akıcı bir şekilde konuşabiliyordu. Fakat James çok saygısız bir çocuktur. Annesine, dedesine, anneannesine, öğretmenlerine ve arkadaşlarına saygısız ve kaba davranıyordu.

James, şu an on beş yıl öncesindeydi. Bu kadın sesi ise onun üç yıl önce ölen annesinin sesiydi. James bir anda hatırlamaya başladı. Her şey o yaşlı adamın üzerine bir kutu atmasıyla olmuştu; fakat şimdi burada ne yapacaktı?

Her gün James'in annesine şikâyet geliyordu. James'in annesi ise eşinin yokluğuna mı üzülün, yoksa oğlunun hâline mi, hiç bilemezdi. Sonunda James liseden mezun olup tıp fakültesini kazanmıştı. Fakat James, Türkiye'ye gitmek istiyordu, amacı babasının yanında olmaktı. Bu durumu annesine söyleyince annesi de onunla gelmek istemişti; fakat James, annesinin bu önerisini kabaca reddedip kendi başına gideceğini söylemişti.

Tabii zavallı annesi yıkılmıştı. Önce eşi, şimdi ise oğlu onu bırakıyordu; fakat yapacak bir şeyi yoktu. Çaresiz başını öne eğip kararı oğluna bırakmıştı. James, on sekiz yaşında Türkiye'ye gelmiş, İstanbul'daki üniversite ve yurda yerleşmişti. Altı yılın sonunda doktor olmaya hak kazanmıştı. Fakat James, hâlâ aynıydı. Saygısız ve kaba bir gençti... Bir gün ona annesinin öldüğü haberi gelmişti. O ise annesinin cenazesini kaldırmak yerine sanki bir arkadaşım gibi anneannesini arayıp baş sağlığı dilemişti ve birkaç saat sonra günlük yaşamının temposuna devam etmeyi tercih etmişti. O gün doktorluğunun üçüncü yılını kutlamış eve dönüyordu. Kestirme olsun diye ormana sapmıştı ve başına bunlar gelmişti. Şu anda ise ne yapması gerektiği ve ne yapacağı hakkında bir fikri yoktu.

James, annesinin sesiyle kendine gelmişti: "James, haydi oğlum uyan; okuluna gecikeceksin!" James, ne yapacağını bilmiyordu.

On yaşındaki James ise yataktan kalkıp gözleri kapalı bir şekilde odadan çıkmıştı. James düşündü, acaba kendisi bir hayalet miydi? Hayır, bunun imkânı yoktu. Kafasındaki soruları bir bir sıralamaya devam etti. O kutuya nasıl sığmıştı? Neden on beş yıl öncesine gelmişti? En önemlisi burada nasıl yaşamını devam ettirecekti?

Bir anda James, yanında o yaşlı adamı gördü. Bu sefer beyaz bir elbise giymiş, kel kafasında az siyah saç vardı ve favorileri daha kısa görünüyordu. Adam, James'i minik bir tebessüm ve acıyan gözlerle süzüyor ve sakinleşmesini bekliyordu. Çünkü James, adamı görünce eli ayağı birbirine dolaşmıştı. James, kendini kısa sürede toparlayıp telaşlı bir sesle adama doğru döndü:

- *Neden buradayım, bana ne yaptınız?*
Yaşlı adam ise gayet sakin ve rahat bir ses tonuyla;

- Sen şu anda insanların bedenleri için iyi şeyler yapıyorsun değil mi?

- Eee... Şey... Evet...

- Peki ya kalpleri için bir şey yapıyor musun? Örneğin; annene, ev arkadaşın Eyüp'e, anneannen ve dedene... Onlara nasıl davranıyorsun?

- Ne demek istediğinizi anlamıyorum, lütfen beni eski yaşamıma geri gönderin!

Yaşlı adam, bu isteğe cevap vermedi; sadece acı acı gülümsemekle yetindi. James'in ise artık sabrı taşmıştı. Bağırılmaya başladı; "Ne yaptığınızı zannediyorsunuz? Bana bir açıklama yapar mısınız artık! Ne yapacağım ben? Yaşlı adam, James'in susmasını beklemeye başladı; fakat James sakinleşmek bilmiyor, bağırıktan da başka bir şey yapmıyordu.

Sonunda bağırarak bir sonuca ulaşamayacağını anladı ve bitkin bir vaziyette adama baktı. Adam ise sert ve acımasız bir ses tonu ile James'e şunları söyledi: "Sen hayatın boyunca insanlara hep kötü davrandın, onların kalplerini kırdın ve onları üzdün. Oysaki sen şehit oğlusun. Bu davranışlarının tersine,

insanlara yumuşak, merhametli, sevecen ve saygılı olman gerekir. Senin sadece arayıp başsağlığı dilediğin annen ne için öldü biliyor musun? Artık senin kahrını çekmekten bıkmıştı. Babanın ölümü ve senin davranışlarına daha fazla kalbi dayanmadığı için öldü! James'in gözleri dolmuştu, hatta yanaklarından bir iki damla gözyaşı süzülmişti. Adamın anlattıklarını gerçekten o mu yapmıştı? Kendine inanamıyordu. Yaşlı adam sesinin tonunu düşürerek ve sakince konuşmaya devam etti "Bak, Allah özellikle anne babaya olan saygısızlığı affetmez. Oysa annen de baban da sana haklarını hep helal ederler. Yaptığın bunca şeye rağmen ederler. Fakat kalbini kırıp hakkını yediğin insanlar ne olacak? Allah seni her şeyinle kabul eder; fakat kul hakkı ile asla!.. Burada ne yapacaksın biliyor musun? Ah bilmiyorsun tabii; açıklayayım hemen! Burada sana beş veya on dakika sürecek şekilde on beş yılını göstereceğim, böylece yaptıklarını görmüş olursun. Eh, daha sonrasına da artık sen karar verirsin!"

Görüntüler James'in gözü önünden geçmeye başlamıştı. James, hayatı boyunca insanlara

Cennete
Açılan Kutu

“Ey Allah’ım! Senden af diliyorum ve merhametine sığınıyorum, bana yardım et! Et ki ben kırdığım bütün insanlardan helallik dileyeyim, lütfen Allah’ım lütfen!”

hep kötü davrandığını anlamıştı. Görüntüler bittiği zaman dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başladı ve şunları söyledi: “Ey Allah’ım! Senden af diliyorum ve merhametine sığınıyorum, bana yardım et! Et ki ben kırdığım bütün insanlardan helallik dileyeyim, lütfen Allah’ım lütfen!” O anda James’in etrafını bembeyaz bir ışık kapladı ve kulağına çok güzel ve yumuşacık bir ses geldi: “James! Sen yaşamın boyunca bu insanlardan helallik dilemezsen cehennem seni kendine çekecek. Eğer helallik istersen ve Allah seni affederse cennette benim yanıma gelirsin. Hadi James, yapabilirsin; lütfen cennette beraber olalım!” James bir anda yatağından fırladı. Kan ter içinde kalmıştı. O anda kapıdan oda arkadaşı Eyüp elinde kahvaltı tepsisi ve alev kırmızısı bir çayla içeri girdi. James’i uyanık görünce gülümsedi. “Uyandın mı James? Ben de sana kahvaltı hazırlamıştım. Seni bir adam getirdi, geldiğinden beri ölü gibi uyuyordun; ödüm koptu.” James’in kahvaltıyla ilgilenen ne hâli ne de zamanı vardı. Eyüp’e teşekkür etti ve rüyasını anlattı ve ondan helallik istedi. Eyüp ise gülümseyerek, “Helal olsun.” diye karşılık verdi. James, mutluluk ile telefonuna sarıldı ve

rehberindeki herkesi aradı. Ulaşamadıklarına ise mesaj attı. Herkesten helallik istedi. İnsanlar, onun bu özverisini mutlulukla karşılayıp haklarını helal ettiler. James o mutlulukla sokağa fırladı. Hastaneye gidene kadar karşılaştığı bütün tanıdıklarına içtenlikle selam verip onlardan helallik diledi. Aynı durum hastanede de gerçekleşti. James, bütün hastalarından ve mesai arkadaşlarından helallik istedi. Herkes James’deki değişime şaşırılmıştı.

Aradan on, on beş gün geçmişti. James akşam eve dönerken yaptıklarını düşündü. Tam eve doğru giden caddeye girmişti ki rüyasındaki o yumuşak ve güzel ses tekrar kulaklarında çınladı. “Müjdelersün sana James! Allah seni affetti; cennete geleceksin, beraber olacağız!”

James mutluluktan uçuyordu. Zıplaya zıplaya evin kapısına kadar geldi. Tam zili çalacaktı ki sendeledi ve yere yığıldı. Anlamıştı, onun vakti dolmuştu. Şehadet getirerek ruhunu teslim etti. Peki, o yumuşak ve güzel ses kim miydi? Ah o mu; O, oğlunun hâline çok üzülen ve Allah’a yalvararak ona doğru yolu gösteren kişi, şehit olan babasından başkası değildi.

Tuğba Nur Gül
8/A

Fevkalade Kasaba İslambol

Çok çok eski zamanlarda daha İstanbul yokken, İstanbul'un olduğu yerde bir kasaba vardı. Bu kasaba çoğunlukla Müslüman insanlardan oluşurdu. Burada insanların kendi elleriyle yaptığı bir sürü cami bulunurdu. Bu yüzden buraya İslambol denirdi.

Bu kasabada yaşayan her insanın en az bir tane ejderhası vardı. O yüzden oraya başka kasabalılar Fevkalade Kasaba İslambol diyordu. Çünkü ejderha bulmak çok zordu ve onlara göre olağanüstüydü. Ama Fevkalade Kasaba İslambol'da bu çok normal karşılanırdı. Ejderha çiftlikleri, ejderha pazarları vardı.

Bir gün bu kasabada simli bir ejderha

doğdu. Bütün kasaba bu ejderhaya çok şaşmıştı. Çünkü parıl parıl parlıyordu ve dikkatleri üzerine çekiyordu. İnsanlar bu ejderhadan ilk başta biraz korkmuştu. Ama zaman geçtikçe onun zararlı olmadığını anladılar.

Yıllar geçiyordu. Ejderha gittikçe olgunlaşıyordu. Belirgin özellikleri ortaya çıkmaya başladı yavaş yavaş. Cesurdu, her şeye korkmadan atlıyordu. Hızlı uçabiliyordu. Yaşı ilerledikçe de rengi pembeye çalmaya başlıyordu. Bu yüzden kasaba ona Pembe Simli Ejderha demeye karar verdi.

Birkaç yıl daha sonra bu ejderhanın başka bir özelliği daha ortaya çıktı. Kuyruğunun

Fevkalade Kasaba
İslambol

ucunun değdiği yerler hafif bir şekilde parlamaya başlıyordu ve ejderha kuyruğuyla yapılar inşa edebiliyordu. Bu şekilde köylülere çok yardım etti. Onların bahçelerine duvarlar yaptı, evler inşa etti.

Bir gün bir güvercinle posta geldi. Bu postayı denizin karşısındaki dost kasabaları yollamıştı. Postada şunlar yazıyordu:

"Sayın dost kasabamız Fevkalade Kasaba İslambol, Kasabamızın bir grup atlı tarafından yağmalandığını ve sizin kasabanıza doğru yol aldığını bildirmek isteriz. Kendinizi koruyunuz. Ve eğer mümkünse ejderhalarınızla erzak yardımı yaparsanız seviniriz. Erzaklar kalemizde toplanacaktır.

Dost kasabanız Ateş Kasabası"

Bu postayı alan kasaba sakinleri telaşlanmıştı. Çareyi Pembe Simli Ejderha'yı çağırmakta buldular.

-Pembe Simli Ejderha, durum böyle; sen ejderhaların liderliğini yap, onlara görev dağılımı yap, hızlı olanlar erzak götürsünler. Sen de surlar örmeye başla.

Pembe Simli Ejderha hemen işe koyuldu. Hızlı olan birkaç ejderhayı Ateş Kasabası'na yardım etmeye gönderdi. Kendisi de kasabanın dışına çıktı. Geniş surlardan sınırlar örmeye başladı. Daha sonra içlere girme olasılıklarına karşı

içeriye kule yaptı. Sonra denize bir kule daha yaptı. Bu daha küçüktü, çünkü denizden bir saldırı olabilirdi. Bu kuleyle denizi gözetleyeceklerdi. Denizin kenarlarına kaleler yaptı. Etraflarını surlarla çevirdi. Resmen bir şehir oluşmuştu. Hepsi sağlamdı. Umardı ki saldırganlar bunları geçemesin. Ama bitkin düşmüştü. Hastalanmak üzereydi. Enerjisini kaybediyordu. Ateşe ihtiyacı vardı. Ateş, onların besin kaynakları gibi bir şeydi. Ateş almadan uzun süre çalışırlarsa hastalanırlardı. Uçarak kasabaya gidiyordu ki, yarı yolda güçsüz düşüp yere çakıldı. Bir süre sonra merak eden ejderhalar Pembe Simli Ejderha'yı görmeye gittiler. Pembe Simli Ejderha'nın durumunu gören ejderhalar hemen Pembe Simli Ejderha'nın Ateş Kasabası'na gönderdiği ejderhaları tekrar oraya yolladılar saf ateş getirmeleri için. Böyle bitkinliği ancak saf ateş çabucak iyileştirirdi. O kasaba ateşleriyle ünlüydü. Ateş yakmak onların âdetiydi. Her binanın önüne en az bir tane ateş çıkaran bir şey koymalıydı. Onların eserleri de hep ateşlerle alakalıydı. Sıcak bir ortamda yaşıyorlardı, ama ateşten vazgeçmiyorlardı. Ecdatları ateş sayesinde kendilerini korumuşlar mıydı, neydi? Tabii bunu hurafeye çevirmişlerdi yıllandıkça. Kendilerinin ateş sayesinde korunacaklarını sanıyorlardı. Bir grup atlı saldırdı, korunamadılar ama; neyse, saygı duymak lazım! Ama deniz kenarındaki kalelerinin hakkını vermek lazım. Çok güzeldir.

Bir iki saat sonra ejderhalar geldi. Ateş Kasabası, Fevkalade Kasaba İslambol'un yardımlarına

karşılık ateş almalarına izin vermişti. Ayrıca ateşten vazgeçtiklerini öğrenmiş ejderhalar. Ateş korumadıysa demek ki... Neyse, artık Pembe Simli Ejderha'ya yardım etmelilerdi. Ateşi çekmesini sağladılar. Birkaç dakika sonra Pembe Simli Ejderha bu ateşle kendine gelmeye başladı. Hepsi birden uçarak kasabalarına gitmeye başladılar. Tüm kasaba ve ejderhalar Pembe Simli Ejderha'ya teşekkür ettiler. Ve atlıların gelmesini beklediler.

Aylar geçmişti, ama atlılar gelmemişti. Artık atlıları beklemiyorlardı. Geçen sürede dost kasabalarıyla ilişkilerini de güçlendirmişlerdi. Onlara yardım ediyor, birlikte büyüyorlardı. Pembe Simli Ejderha'nın yaptığı eserleri de düzenliyorlar, boyuyorlar, güzelleştiriyorlardı. Artık şehre gerçekten benzemeye başlıyordu. Yıllar geçti. Artık Pembe Simli Ejderha'nın çektiği sınırlar şehrin sol tarafını oluşturuyordu.

Çünkü denizin karşı tarafındaki Ateş Kasabası'yla birleşip tek bir şehir olmuşlardı. Ateş Kasabası'nın kalesiyle kendi kaleleri uyum içerisindeydiler. Onları ayıran tek şey denizdi. Ateş Kasabası ve Fevkalade Kasaba İslambol isim konusunda tartışma yaşamamıştı. İsim, Fevkalade Kasaba İslambol olarak kalmıştı. Bir sürü evler yapmışlardı; camiler, kiliseler, her türlü şey vardı. Başka yerlerden de insanlar geliyordu. Nüfus artmıştı. Pembe Simli Ejderha'nın ve onunla beraber büyümüş çoğu ejderhanın sahipleri ölmüştü. Tabii artık eserlerin de isimleri vardı. Yapılan büyük kaleye Galat-ı Meşhur demişlerdi. Bu kelimenin anlamı doğru bilinen yanlış demektir. Atlıların gelmesini bekliyorlardı fakat gelmemişti. Bu yüzden bu adı vermişlerdi. Aslında bu kelime yanlış bilinen kelimeler ya da atasözleri için kullanılır. Bu da doğru bildikleri bir yanlıştı. O yüzden isim Galat-ı Meşhur olarak kaldı.

Suyun üstüne yapılan kuleye kızıl ay kulesi diyorlardı. Halk ilk kızıl ay tutulmasını bu kuledeyken görmüştü. Denizin etrafındaki kaleye hisar adını vermişlerdi. Hisar, kuşatma anlamına gelir.

*Asırlar geçmişti. Artık ejderhalar ölmüştü. Yeni şehir, ejderha bakmıyordu. Böyle devam ede ede ejderhaların nesli tükendi. Artık şehirde ejderhalara dair birkaç kanıt kalmıştı. Onlar da yaptıkları Hisar Kalesi, Galat-ı Meşhur Kulesi ve Kızıl Ay Kulesi idi. Tabii bu isimler yıllandıkça değişti. Irkları farklı olan kişiler buraya geliyordu. **Önceden sadece Fevkalade Kasaba İslambol iken artık çok uluslu bir şehir olmuştu.** Rumlar, Hisar Kalesi'nin etrafında toplanmıştı. Yıllar sonra değişerek adı Rumeli Hisarı oldu. Kızıl Ay Kulesi; kulede yaşayan bir kızın yılan tarafından sokulması efsanesi anlatıla anlatıla Kız Kulesi olarak değişti. Galat-ı Meşhur ise insanların kısaltarak "Galat'a gidelim." demesiyle Galata Kulesi olarak değişti.*

Şehirde yaşayan insanlar, ejderhaların bir efsane olduğunu düşünüyordu. Ejderhaları bir efsane olarak anlatıyorlardı. Yıllar geçtikçe bu hikâyeler de anlatılmamaya başlandı. Ejderhalar artık tamamen unutulmuştu.

Ejderhalarıyla ünlü Fevkalade Kasaba İslambol artık kocaman bir yerd. Şehrin ismi değişmedi mi dersiniz? Tabii, o da değişti. Artık kasaba da değildi ne de olsa! Artık değişen dil ile bu şehrin ismi "Fantastik Şehir İstanbul" olmuştu.

Semagül Çakır
11/B

İnci Tanem

Birer birer aralanıyor perdeleri göğün. Açılıyor usulca bize. Kâinatı anlamlandırmamızı kolaylaştırmak adına bahşedilmiş gözlerimize. En çok da yüreğimize... Benimse gönlüme doğuyor mavilik. Dağılıyor bulutlar. Yerine ise martılar konuyor.

Yıldızlar... Onlar parıldayan inci taneleri göğün. En büyüğü ise yavaş yavaş terk etmeye hazırlanıyor göğü. Kısa bir veda. Hüzünlü bir veda biraz da. Bu hüznün kaybolması adına gözümü boyamaya çalışıyor adeta. "Gidiyorum, fakat seni seviyorum." diyor. Gülümsemesinin uzandığı yerler tek tek renkleniyor. Biraz gül kırmızısı, biraz pamuk şeker pembesi, çok fazla altın sarısı... Renkleri değişse de vermek istediği mesaj hep aynı. Gidiyorum, fakat unutma sakın! Özle, ama üzülme! Geleceğim. Bekle!

Ardından gökyüzü tekrar dönüyor eski

maviliğine. Sevgiden, masmavi gözlerden, huzur dolu kalplerden, içinde mutlu insanlar olan mavi boyalı evlerden, mavi kelebeklerden, mavi hayallerden, çocukların gülüşlerinden rengini alan o gökyüzü denizi. Tekrar ihtişamıyla çıkıyor en büyük hayranının karşısına. Bir martı konuyor manzaramın en güzel köşesine. Sağ kanadının değdiği yerler geceye hazırlıyor göğü bir yandan. Yavaş yavaş kararıyor hava. Hava kararıyor ama gönlümüz kararmıyor çok şükür. Hala mavi, hala umut dolu, sevgi kokan kalpler.

Rüzgâr bir yaprak sürüyor uzaklarda. Çok uzaklarda bir bebek dünyaya geliyor. Bir kapı açılıyor usulca. Bir gül uzanıyor bir kıza. Kız gülümsüyor. Bir şair şiir yazıyor. Mürekkebi bitse de söyleyecekleri bitmiyor. Burada ise gece yavaştan çökerken yeryüzüne, gökyüzü şehrinin sakinleri birer birer yakmaya başlıyor ışıklarını. Bir yerlerde baharın ilk çiçeği

Her şey kalpte gizlidir. Onu açığa çıkarmak ise senin elindedir. Benim yıldızım çok yakınımnda. Her nefes alışımnda yanı başımnda.

İnci Tanem

açarken, benim gökyüzümde ise yıldızım parıldıyor. Uzatsam elimi, degecekmişim gibi. Kapatsam gözlerimi, kaçacakmış gibi. Açsam ona yüreğimi, sevecekmiş gibi. Bende olan bir şeyleri saklarmış gibi. O kadar parlak, o kadar asil ki!

Mesafelerin anlamsız kaldığı zamanlar vardır. Mesafeler gerçekten de var mıdır? Uzak yakın fark eder mi? Elini kalbine götürdükten sonra senin için uzak nedir ki? Her şey kalpte gizlidir. Onu açığa çıkarmak ise senin elindedir. Benim yıldızım çok yakınımnda. Her nefes alışımnda yanı başımnda.

Herkesin bir yıldızı vardır. Kimisi çoktan bulmuştur yıldızını. Kimisi hiç aramamıştır. Fakat arayıp bulamayan pek azdır. Çünkü o yıldız hep bekler bizi. Onu aradığımız an parıldar kalbimizin orta yerinde. Yıldızlar kaybolmaz asla. Geceleri gökyüzünde

parıldayan yıldızlar, gündüzleri ise kalpleri sevgi dolu insanların gözlerinde parıldarlar. Bizim göğümüz de, gözlerimiz de hep parıldasın inşallah! Vesselam!

Züleyha Artış
6/A

Israf

*Sen at yemeği çöpe!
Musluğu kapatma!
Sonra da ağla niye böyle!
Böyle giderse ZATEN*

*Dünyanın sonu gelecek!
Empati kur hemen,
Hayvanların yerine,
Sen sıcacık evinde,*

*O ise cehennem gibi bir yerde!
Umursamadan dünyayı ezdin,
İçtiğin sigarayla
Havanı kirlettin.*

*Bir daha yapma ne olur!
Biliyorsun sonuçları seni üzer!
İki kere değil on kere düşün!
Dünyanı koru, bir de kendini!*

*“Yiyiniz, içiniz,
fakat israf
etmeyiniz.
Çünkü Allah israf
edenleri sevmez.”*

*A'RÂF Suresi
31. Ayet*

Ezgi Kefelioğlu
11/B

İnsan ile Beşer

İnsan var olduğu süre boyunca düşünmeye mahkumdur. Ve tam da burada başlar imtihanı. Nefsinin dediğine mi dur diyecek, yoksa aklının erdiğine mi?

İnsan var olduğu süre boyunca düşünmeye mahkumdur. Ve tam da burada başlar imtihanı. Nefsinin dediğine mi dur diyecek, yoksa aklının erdiğine mi?

İnsan, yaşamayı hep yanlış anlar. Ona göre hayat; hep güzel olan, hata yapılmayan, imtihan edilmeyen, hatta emek vermeden bir yerlere gelinebilen bir süreçtir. Yaptığımız hatalar kadar, sevdiğimiz kadar ve zorluklara karşı dimdik durabildiğimiz kadar insanızdır. Yaratılıştta insana bazı farklılıklar verilmiştir. Akıl gibi, irade gibi ve

daha niceleri. Ona değil bir akli, bir can bile verilmemiş beşerden ayıran Allah'a ne kadar az şükreder insan. Hep doğru yola gitsin ister. Yaptığı hatalara, yaşadıklarına isyan eder.

İnsan var oluşa doğrudur. Ve insana var oluşunu, Yaradan'ını hatırlatan da bu zorluklar değil midir zaten? Karşısına zorluk çıktığında hatırlar Yaradan'ını. Ya yardım ister O'ndan, ya da isyan etmekle yetinir sadece. Bilmez ki insana verilmiş aklın o hatadan ne doğruları bulabileceğini. İnsan çok kıt düşünür çoğu zaman; öyle düşünür ki doğruyu da gösterebilir, yanlış da doğru gösterebilir kendine. Hepimiz eşit yaratılmışız, hepimiz insan sıfatı ile nitelendirilmişiz. Farkında değiliz yaratılışımızın. Unuturuz yaşattığımız bedenin içindeki mükemmeliyeti, beşer gibi yaşamayı seçeriz. Beşer dediğimiz şey deridir. Bize verilen bedeni kaplayan deri. Beşer cansızdır, düşünemez; akli yoktur, sevemez ve yaşamaz. Ve insanlık biz farkında olmasak da beşerleşiyordu, çoğu ölüm yaşanmamış hayatlarda aslında.

Unuturuz yaşattığımız bedenin içindeki mükemmeliyeti, beşer gibi yaşamayı seçeriz. Beşer dediğimiz şey deridir.

Okul

Okulların kapanmasına 15 gün kala doğup büyüdüğüm evden taşınacağımızı öğrendim. Çok üzgün ve bir o kadar da öfkeliydim. Çünkü arkadaşlarımdan, sevdiklerimden ve okulumdan ayrılmak istemiyordum. Ağlayarak babamın kucağına koştum. Hiçkırıklarım, konuşmama engel oluyordu. Babam saçlarımı okşayarak neden ağladığımı sordu.

“Babacığım neden taşınıyoruz?” Babam bir taraftan gözyaşlarımı siliyor, bir taraftan sakinleşmemi bekliyordu. Onu dinlediğimden emin olunca:

“Güzel kızım, annenin tayini ve benim tayinim çıktı. Nasıl burada okutup büyüttüğümüz öğrencilerimiz var ise ülkemizin her yerinde bizden ilgi, bilgi, sevgi bekleyen öğrenciler de var.”

Babamın bu sözleri sakinleşmemi sağlamıştı. “Ama babacığım, gittiğim yere nasıl alışacağım?” diyerek korku ve endişemi dile getirdim.

Babam:

“Canım kızım, buradaki sevdiklerimizle iletişimimizi kesmeyeceğiz! Gittiğimiz yerde

de yeni dostluklar kuracağız. Orada yeni okula başlayacaksın. Buradaki okulda öğrendiğin temel bilgilere yenilerini ekleyeceksin” dedi. Aaa, sizlere annemle babamın öğretmen olduğunu söylemedim değil mi? Zaten siz babamla konuşmalarımın anlamışsınızdır. Bizler burada bakkalıyla, manaviyle, kasabıyla, öğretmeniyle, öğrencisiyle çok büyük bir aileydik. Burada öğretim ve öğrenim okulla sınırlı kalmazdı. Birbirimize saygımızla, sevgimizle bir şeyler öğrenir ve öğrettirdik. Bu güzellikler çerçevesinde gideceğimiz yerin merakıyla eşyalarımızı topladık. Okumaya ilk başladığım sınıfımı, birlikte gülüp birlikte

ağladığımız arkadaşlarımızı, güzel yüzlü, tatlı dilli öğretmenimi, bahçesinde ip atladığımız ve seksek oynadığımız evimizi, Ali Amca’nın erik ağaçlarını, Fatma Nine’nin katmerlerini, Necdet Abi’nin leblebilerini, kısacası tüm güzellikleri bırakarak yola çıktık. Yolda yeni evimizin ve okulumun hayalini kurarken uyuyakaldım. Gözlerimi açtığımda çok yüksek binaları, vızır vızır geçen arabaları, insan kalabalığını gördüm. Birden çok heyecanlandım. Her taraf rengarenkti, ama bir taraftan da her yer çok kirliydi. Gideceğimiz evi bulduk ve eşyalarımızı yerleştirdik. Büyüdüğüm şehirden çok farklı olan bu şehre alışmak hiç kolay olmadı.

“...Unutma; sen saygını, sevgini kaybetmeden eğitime devam etmelisin ki çevrene faydan dokunsun.”

Taşınalı üç ay olmuştu. Gülcan ve Zehra, tanıştığım ilk arkadaşlarımdı. Burada her şey çok farklıydı. Arkadaşlıklar zor kuruluyordu. Nihayet okulun açıldığı gün geldi. Bütün hazırlıklarımızı yapıp okula gittik. Okulumuz çok büyük bir bahçeye sahipti. Rengarenk çiçekler, futbol ve basketbol sahası vardı. Törende arkadaşlarım Gülcan ve Zehra'yı görmüştüm. Koşarak yanlarına gittim.

Birbirimizi görünce sarıldık. Tören bittiğinde herkes sınıflarına gitti. Zehra ile aynı sınıftaydık ama Gülcan yan sınıftaydı. Öğretmenimiz sınıfa girdiğinde heyecanım iki kat daha arttı. Öğretmenimiz başını kardırdı ve sınıfa göz gezdirerek:

“Günaydın çocuklar!” dedi. Hepimiz ismimizi ve geldiğimiz yeri söyledikten sonra derse başladık. Ben gelirken böyle hayal etmemiştim. Büyüdüğüm şehirdeki samimiyet ve dostluğu aradım, ama bulamadım. Burada her şey bir maraton koşusu gibi; herkes birbiriyle yarışıyor. Binalar, kalabalıklar büyüdükçe dostluklarımız azalıyor muydu acaba? Eve dönüş zili çaldığında kafam karmakarışık. Eve gelince annemle sıkıntımı paylaştım, o da bana:

“Üzülme yavrucuğum; alışkanlıkların, beklentilerin, öğretilerin buradakinden çok farklı! Unutma; sen saygını, sevgini kaybetmeden eğitime devam etmelisin ki çevrene faydan dokunsun.” dedi.

Tükeniyor Yaşlı Dünya

*Ah şu küresel ısınma!
Yok mu bizim dünyamızda,
Şu egzozlar bırakmaz mı?
Dünyada hiç hava!*

*Sigaralar püfür püfür,
Fabrikalar harıl harıl,
Taşıtlar tıkr tıkr,
Çalışıyor dünyada,
Kirleniyorlar havayı!*

*Kimyasallar ot bitirmiyor,
Mangallar ağaç bırakmıyor,
Biraz dikkatli olun!
Yaşlı dünya tükeniyor!*

*Yapalım geri dönüşümü,
Kurtaralım ormanları,
Tertemiz olsun bu dünya,
Olur adı cennet dünya!*

İyi Şeyler Yapmak İstiyorum

İyi şeyler yapmama izin vermiyorlar. Kolumu kaldırıp saatime bakıyorum. Akrebi olduğu yerde ama yelkovanı kararsız. Bir ileri bir geri gidiyor. Tam dört on beşte takılmış. Bir ileri bir geri. Karşımda duran, beni büyük bir dikkatle dinleyen denize bakıyorum.

“Biliyor musun, bir gece yarısı sabaha karşı doğmuşum ben. Dördü çeyrek geçe. Sabah olmadan da uyuyamam. Biliyor musun, ben doğduğumdan beri sabahlar olmuyor. Herkese bakıyor güneş. Bir bana bakmıyor.”

Sesim; diz kapaklarımda, boş yollarda yankılanıyor. Sesim, denize çarpıp bana geri dönüyor.

“Biliyor musun, ben sonumu hep sende gördüm. Hep sana beni almadığın için bağırdığımı düşünürüm. İnsanlarsa korktuğumdan sanır.”

Sabaha karşı insanlar yola koyuluyor. Balat'ta bit pazarları kurulmuştur şimdi. Simit arabalarının gıcirtısı yapraklara karışıyor. Öylece oturuyorum ben de. Güneş doğuyor bir süre sonra. Saatime bakıyorum. Geri gidiyor şimdi de. Akrep olduğu yerde, ama yelkovan sanki bir şeyden kaçıyor. Güneş doğuyor sonra. Tam karşımdan güneş çıkıyor. Sanki insanlar için mutluymuş da beni görünce suratı asılmış gibi. Güneşe dönüyorum sonra. Yüzüme gölgeler düşüyor. Güneşin gölgesi yüzüme düşüyor.

“İyi şeyler yapmak istiyorum. İyi şeyler yapmama izin vermiyorsun. Etraftaki insanlar anlamıyor.”

Bu soğukta çıplak ayakla durulur mu? Ayaklarımın üşümesine imkan vermeden geçiyor gün. Sanki benden kaçıyor güneş. İnsanlar hızlı çekimde geçiyor sanki. Saatiime bakıyorum. Çoktan akşam olmuş. Çoktan ölmüşüm. Koşuyorum sonra, çarpa çarpa. Tam ulaştım diyecekken önüme bir bina dikiliyor. İnsanlık önüme dikiliyor. Saatiime tekrar baktığımda gece oluyor. Sırtıma ay vuruyor sonra. Elini uzatıyor. Öfkeyle bakıyorum. Düşe kalka kaçıyorum. Bilmem kaç zaman sonra ay saatine bakıyor. Gece bitmiş çoktan. Arkasına bakıyor. Güneş var arkasında. Güneş elini uzatıyor.

Öfkeyle alev alev oluyor ay. Ay hiç yanar mı? En parlak yıldızlardan daha parlak yanıyor. Güneş uzanıyor aya. Tutunmak istiyor besbelli.

Bağrında saklamak istiyor ayı. Ay arkasına bakmadan gidiyor. Sonra saatine bakıyor güneş. Çoktan gün doğmuş. Uzanıp omzuna dokunuyorum güneşin. Elim yanıyor, elim dağlanıyor; ama yüzümde hiç gitmeyen bir gölge. Eğilip saatiime bakıyorum. Saatiim durmuş. Saatiim dördü çeyrek geçiyor.

Sesim; diz kapaklarımda,
boş yollarda yankılanıyor.
Sesim, denize çarpıp
bana geri dönüyor.
“Biliyor musun, ben
sonumu hep sende
gördüm.

Nharud

Enarin'in lütufları öylesine cezbediciydi ki, acımasız yaşamları bile sıcak meltemlere dokundururdu.

Öğreticilerin, kutsanmışların çağında, Safkan soyundan, kardeş sayılabilecek iki adam yaşam buldu. Onlara verilen adlar, Enarin'in katında sessizliğini korur. Nharud diyarının halkları, Aldar ve Nangunz der onlara. Biri olabildiğince aydınlık, kederli bir yoldadır. Diğeri ise kendi içtenliğinde kızılığa boyanmış, sert ve soğuktur. On ikiler buyurmuştur onlara iyiyi ve kötüyü, merhameti ve acımasızlığı!

Dağların ardından parlayan şafak ışıkları, sisin arasında kayboluyor. Ağaçlar, gün rüzgarlarını uğurluyor. Yaşam, yeşilin tonları arasında uyandı bile. İstenmeyen ziyaretçileri hissediyor orman. Aldar ve Nangunz, sisli yolun üzerinde toprağa ton katıyorlar. Soğuk ışıltılar yüzlerine vuruyor ve derin düşünceler ile selamlıyorlar

onları. Aldar, Nangunz'un önünden yürüyor ve geri kalmaması için ona destek çıkıyordu. Nangunz düşünceli yüzüyle Aldar'a bakıyordu.

- Bu kahrolasica nemli hava daha ne kadar sürecektir? Nedense hiç kuşkun yok. Sadakatin beni duygulandırıyor.

Aldar... Aldar toprağı sakince eşeleyerek Nangunz'a gülümsedi.

- Bitmeyen yolun seni ezmesine izin verme eski dostum. Bize bahşedilen bir görev var. Ve uğruna hayatımızı, hünerli yaşamımızı sonlandırmamız gerekse bile bu görevi tamamlamalıyız. Unutma sakın, bakış açın gidişatını belirler!

Nangunz, Aldar'ı onaylarcasına kafasını eğdi ve soğuk zeminin insafına bıraktı kendini. Sıcak olduğu kadar merhametli olan güneş; öğreticilere yön veriyordu. Ağaçların serin gölgesi her ilerleyişlerinde daha da artıyor ve yükseliyordu. Önlerinde sisli dağlar yer alıyordu. Öyle görkemlilerdi ki, diyarın inci duvarları gibiydiler. Aldar ve Nangunz, derin hislerini bırakıp seyre daldılar. Enarin'in lütufları öylesine cezbediciydi ki, acımasız yaşamları bile sıcak meltemlere dokundururdu. Nangunz, gülünç bir yüz ifadesiyle konuşmaya başladı. -- Bu hünerler dile gelebilselerdi şayet, küfrederlerdi iyiye ve kötüye. Merhamet sahibi Enarin şimdi nerede peki? Bunca emek ve hüneri neden bize aktarmadı!

Aldar, bu sözlerin nihayetini sezmişti.

- Sen düşünmeliydin belki de emek ve hüneri.

İyi ve kötü için ümit ettin mi Nangunz?

Söylediklerin kulakları bir pençe gibi tırmalıyor adeta. Kime benzediğinin farkında olmalısın.

Onun gibi konuşuyorsun, Dorant Valorg gibi...

- Valorg mu? dedi Nangunz ve öfkeyle karşılık verdi.

- Valorg, kıskançlığının ve açgözlülüğünün cezasını çekti. Sonsuz kudreti hiçbir zaman hak etmedi.

Nangunz'un sesi dağların arasından gökyüzüne çarptı ve yankılandıkça susar oldu kuşların sesi. Orman kapandıkça kapandı, yeşilin üzerine gölgeler yerleşti. Şarktan bir gürültü koptu, sessiz fısıltılar anlaşılır hale geldi.

Yaşam sıcaklığını yitirdi artık. Beliriyor iyi ile kötünün soğukluğu. Kan ve demir hükmünü yazıyor. Yeşilin tonları kayboluyor artık.

"Bulanık ve berrak, saf ve karmaşık, iyi ve kötü..." Buyruldu onlara, yoluna devam et ve sakın durma! Bir parçanı geride bırak ve ilerle, yollar önünüze serildi bile. Orman, gölgelerini derinlere gönderdi ve yaşam sessizliğini bozdu.

- Nangunz! dedi Aldar.

- Bu onun sözleri, talihsiz ruhlara ve karanlıklarda kaybolmuşlara söylenir ancak. Enarin'di bu, o olmalı!

Nangunz şaşkınlığını gizleyerek:

- Belki öyledir, belki de dipsiz boşluğun ötesinden ulaşılmış kötülüktür. Valorg ve casusları hüküm sürebilir buralarda, emin olamayız.

Günün son ışıkları, Veakres nehrinin ışıltısına kapılıyordu. Ufukta beliren kızılılık turuncuya karışıyor; gece meltemleri ağaçların dallarının arasından Aldar ve Nangunz'a değişiyordu. Önlerinde meşe kütükleri, kızmış ateşte harlıyordu; kıvılcımlar yükseliyor ve gecenin ezgisinde yüzlerini aydınlatıyordu. Kuru dallar çatırdadı. Ormanın karanlığıyla birleşmiş bir sima görünür oldu. Sol ayağı topallıyordu, yavaş adımlarla Aldar ve Nangunz'un önüne kadar geldi. Kaskı ve yeşilimsi parlak bir zırhı vardı. Belinde bir kemer ve kemerin köşesinde Nerun çeliğinden yapılmış işlemeli bir kılıç bulunuyordu. Aldar'ın önüne doğru diz çöktü

ve sakin bir şekilde konuşmaya başladı.

- Enarin'in selamını iletiyorum bütün içtenliğimle... Ben safkan soyundan Ealve; emrinizdeyim yüce öğretici.

Aldar, anlamdıramamıştı olanları. Ealve bir süre diz üstünde bekledikten sonra doğruldu. Aldar'ın gölgeli yüzüne bakarak:

- Bu ıssızlığa, size ihtiyaç duyulduğu için kuzeyden gönderildim. Bir pus söylentileri dolaşıyordu nicedir. Derler ki: Valorg'un sükuneti bozulmuş, diyarın yurtlarında safkanlara benzerler dolaşır olmuş; dilediğince can alarak hem de. Kuzeydeki şehrimiz Nerun, tedirgin ve yardımınıza ihtiyaç duymakta. Kumandan Feadren'in birlikleri, ne olduğunu bilmediğimiz ve yayılmakta olan kötülüğe karşı toplanıyor. Sizin de bu çağrıya cevap vermenizi bekliyor. Aldar, başını çaresizce salladı. Çatırdayan ve kıvılcım saçan ateşin gürültüsünden gayri birkaç cümle döküldü ağızından.

- Enarin'in başa çıktığı kötülük şimdi bizim hasmımızda büyüyor. Sizinle olacağım Ealve... Nangunz, olan bitenden kaygılanarak lafa karıştı:

- Peki, ya bize verilen görev ne olacak Aldar? Güney'i ve Batı'yı kendi kaderlerine mi terk edeceğiz? Aldar, istemese de Nangunz'u tek başına bırakmak zorundaydı. Nangunz'a dönerek,

- Ben gitmeliyim kadim dostum; ama senin yazgın önüne seçenekler koyacak. Unutma

sakın, yoluna devam et! Ve hatırla iyi ile kötüyü! Şafak, parıldamalarını dağların eteklerinde gezdiriyordu. Akşamdan kalan meşe ateşi, kömür ve toz haline gelmişti. Aldar ve Ealve düşünceli şekilde gidecekleri güzergahı konuşuyorlardı. Ağaçların uğultusu, bütün bunların içinde raks ediyordu. Nangunz, Ealve ve Aldar'ın yanına geldi. Onlara doğru sırlı bir bakış fırlattı. Aldar'a doğru yavaşça eğildi ve konuşmaya başladı.

- Seni hayal kırıklığına uğratmayacağımı bilesin öğreticilerin bilgesi! Eğer ki bir daha karşılaşamazsak hakkımda iyiyi düşün. Aldar, Aldar, Nangunz'u selamladı. - Bu verimli topraklarda bir kez daha görüşeceğiz eski dostum, Enarin'in merhameti seninle olsun.

İki suret uzaklaşıyordu artık. Nangunz, ormanın yeşiline ve sıcaklığın insafına bıraktı kendini. Ya karanlıklarda kaybolacak ya da parlayan limanların gölgesinde bulacaktı benliğini. Yaşam sıcaklığını yitirdi artık. Beliriyor iyi ile kötünün soğukluğu. Kan ve demir hükmünü yazıyor. Yeşilin tonları kayboluyor artık.

Ay ışıltısını yansıtan uzun duvarın yanında oturmuş, üzerine gelmekte olan binlerce meşaleye bakıyordu. Yanmakta olan piposundan derin bir nefes çekti.

– İşte başlıyor, dedi sessizce! Kuzey birliklerinin kumandanı Feadren'di bu. Nerun soyunun asil safkanlarından, şerefli bir soydan geliyordu. Öğreticilerin aksine, onlardan daha yaşlıydı. Liman kentinde yetişmişti. Ara sıra babası ile kuzey denizlerine yelken açmış, Enarin'in ihtişamını görmüştü. Liman kenti ara tür yaşamlarıyla iyi geçinirdi. Ana şehir Nerun olarak bilinen coğrafyada çoğunlukla ara türler kol geziyordu. Safkanlar daima tehdit olarak görmüştür ara türleri.

– Kumandan? dedi zırhını kuşanmış ara tür.
– Sizi bekliyorlar, Valorg'un kötülüğü surlarımıza dayanıyor. Daha önce bunca safkanı kuşanmış halde hiç görmemiştim. Ne yapmamızı istiyorsunuz?

Feadren, yorgun ayaklarıyla doğruldu. Yükselmekte olan ay ışığı selamladı onu. Akşamın o tatlı rüzgarları, dokundu talihsiz

ruhlara. Düşman, bitmek bilmeyen davul sesleri ile görünmüştü surların ardında. Ara türler umutsuzca izliyordu nefret kusan canavarları. Artık beklenen tek şey, kıvılcımın ortaya çıkmasıydı. Tiz bir borazan sesi duyuldu. Surların ardında hareketlenme başladı. Düşman safi ilerleyerek duvarlara tırmanmaya hazırlanıyordu. Kumandan bağırdı:

– Dostlarım, hatırlayın size bahşedilenleri. Unutmayın cesareti ve onuru. Enarin'in salonlarında kudretli bir ziyafet için kuşanın kılıçlarınızı, mızraklar öne. Atış serbest!

Tahtadan sopaların başına oturtulmuş demir kazıklar, surlardan aşağı fırlatıldı. Ara türlerin yetenekleri, doğmakta olan kötülüğe başkaldıracak yeterlilikte değildi. Karanlık kaderleri onları yüzüstü bıraksa da, ara türler dayanıklıdır; her zaman öyle olmuşlardır. Düşmanın kini her taraflarını çevrelese bile, ümit etmeyi sürdürmüşlerdir. Lakin dünyada şer ve ihtişam var olduktan sonra, hangi hüner, varlık buna karşı çıkabilir? Surlar kızılığa boyanmıştı. Cansız bedenler yağmur damlası gibi yere dökülüyordu. Safkanlar, diğer adı ile Valorg yandaşları, güçlendirilmiş zırhları ile çatlamış kapılara akın ediyordu. Nihayetinde baskıya dayanamayan kapılar, safkanlara boyun eğdi. Şimdi ise ak duvarları gün ışığında inci misali parlayan Nerun şehrine binlerce safkan akın ediyordu. Feadren bütün gücüyle dayanıyor ve küçük birliğiyle düşmana göğüs geriyordu. Zırhı kızılılıkla sulanmış ama ihtişamını kaybetmemişti. İnsanlarının yere

yığıldığını ve acı içinde bağırışlarını duyuyor ve ölümlerini seyrediyordu. Bütün bu karmaşanın arasında son gücüyle bağırırdı.

– Salonlara doğru çekilin, duvarlarda gedik açıldı. İçimize kadar geldiler. Gardınızı alın. Ara türlerin çoğu şehir salonlarına sığınmıştı. Feadren ve kalan son süvarileri, salon girişindeki merdivenlerin yanı başında, son bir direnişle safkanları karşılamaya hazırlanıyordu. Yaklaşmakta olan düşmanın tuttukları tempo sesleri duyuluyordu. Ayak sesleri, kulağa hoş gelen melodilerle karıştı. Cansız bedenlerin arasında cenk etti. Toprak selamladı bu ezgiyi ve dağıldı yeryüzüne. Ara türler dile getiriyordu bu sözcükleri. Her biri diz çökmüş, merhamet sahibine, Enarin'e sesleniyordu. "Işık, kattı hünerini bizlere... Bizler, anlattık ve saydık onu! Ve şimdi sesleniyoruz. Biliyoruz gecenin getirdiklerini. Anlıyoruz soğuk meltemleri. Enarin, Enarin... Aydınlik olanlara. Ve tekrardan, sana bakıyoruz!

Düşmanın kini her taraflarını çevrelese bile, ümit etmeyi sürdürmüşlerdir. Lakin dünyada şer ve ihtişam var olduktan sonra, hangi hüner, varlık buna karşı çıkabilir?

Kafamızı kaldırıyoruz, soğuk yüzlerle... Feadren arkasına son kez dönüp, bu ezgiyi söyleyen ihtişamlı insanlara baktı. Gelmekte olan kötülük ile aralarında, talihsiz ruhlar vardı sadece. Sevginin bakışı karşılar oldu onları. Sert rüzgarlar daha narindi artık. Yüksek ve puslu dağların ardında iki sima görünür oldu. Aldar'dı bu, Ealve ile beraber çağrıya cevap vermek için gelmişti. Görmekte olduğu manzara karşısında hüsrana düşmüştü Aldar. Feadren, umut saçan gözleriyle bakış attı uzaklara. Safkanların, ayak sesleri kesildi. Öfkeli yüzleri, Nerun salonlarının karşısında görünür oldu. Safkan komutanı emirler yağdırdı. Safkanlar son bir kıyıma hazırdu artık. Yüksek, derin bir ses duyuldu, öylesine güçlüydü ki, gök kubbe bir davul gibi titredi. Derin ses, ara türlere yaklaştıkça, gökyüzü kararıyor ve soğuyordu. Safkan ordularından çığlıklar yükseldi. Aldar bir elini önünde tutarak, safkanların arasında yürüyordu. İlerledikçe çığlıklar artıyor ve cansız bedenler yere yığılıyordu. Feadren var gücüyle atına atladı ve Aldar'a doğru ilerledi. Süvarileri peşi sıra onu takip ettiler. Cansız safkanların dışında geriye tek kalan şey toz bulutuydu. Demirin soğukluğu kendini göstermişti. Gürültüler kesildi. Yaşamlar göç etti diğerinden bir diğerine. Toz bulutunun içerisinde Aldar'ın solmuş yüzü görüldü.

Ealve, Aldar'ın omzundan tutmuş ona destek çıkıyordu. Feadren, atından inerek, Aldar'ın yanına geldi. Önünde eğilerek,

– Nihayet aramızdasınız yüce öğretici.

“Bu ümitsiz ruhlara ışık oldunuz.” diyerek hafif bir gülümseme attı. Aldar, solmakta olan bedenine direnemeyip yere devrildi, Feadren’e gülümseyerek bakış atarak;

– Ümit her zaman yanımdaydı Feadren. Sadece onu çıkartacak gücümüz yoktu. Ve artık bu surların etrafında, uzun zamandır ışığın gösterdiği yoldayım. Onu duydum ve hissettim Feadren; Enarin’i hissettim. Tıpkı bizden öncekilere söylendiği gibi. Dolu bir yaşamım oldu eski dostum. Zaman geçiyor, en eskilerimiz için bile. Lakin bu şer ve bu keder hala daha varlığını sürdürüyor; nedendir bunca acı?

Feadren solmakta olan Aldar’a baktı ve gözlerindeki o bakış her şeyi anlatıyordu. Gerçek söylenirse bile aciz ruhlar bunu anlamakta gecikmedi. Feadren Aldar’a destek çıkarcasına elinden tutarak konuştu:

– Artık dinlenmelisiniz yüce öğretici, size yardım edebiliriz.

Aldar, olacakları değiştiremezdi. Hafifçe doğruldu, gökyüzüne durgun gözleriyle son kez baktı. Güçlükle cümleler döküldü ağızından:

– Yeşilin tonu ve Enarin’in ezgileri, başından beri yazılan görülen bunun içini demek. Yeni yaşamlar için, gidilmesi gerek karanlığa. Ara türleri toplayın ak duvarların etrafında, yaşatın iyiyi ve merhameti; ummayın kötülüğü ve karşılayın karanlığı. Nerun’u yaşatın. Hatırlayın size bahşedilenleri...

Döküldü, su misali sözcükler. Toprak kabul etti kendini selamlayanları, Aldar suskunluğa gömüldü nihayetinde. Kuşların cıvıltısı, yerini kederli sözlere bıraktı. İşte burada sonlanıyor Ulu Nharud diyarı ve niceleri. İşte burada sona eriyor Aldar’ın ezgisi!

57

NEVİLEM

Şiir ←

Seher Rana Hallaçoğlu
6/A

Olmasaydı Savaşlar

*Bu çocuklar, yavrucaklar,
Yanaklarında damlacıklar,
Hep acılar, hep acılar,
Olmasaydı bu savaşlar.*

*Issız karanlık geceler,
Yanar da yanar yürekler,
Yaşlı gözler, kimsesizler,
Olmasaydı bu savaşlar*

Ayşegül Karaman
11/A

Onism

Şimdi sadece oturuyorum. Düşmanlarımın kemiklerinden oluşmuş bir tahtta, etrafımı saran kafataslarıyla... Kendi dostlarımın, kendi ailemin kafatasları. Soğuk ve ıssız bir yerde, her güç düşkününün arzuladığı ama asla ulaşamayacağı bir yerde inzivaya çekildim. Acılarımı şövalyem yaptım ve sol tarafıma oturttum. Çünkü acılarım güçlüydü ve bana aitti. Bana itaat etmesi gerekecekti. Bağlılıkla ilgili birkaç yeminli söz etti ve yanımdan ayrılmadı. Karanlık, kendi karanlığıma ve kara şövalyenin zırhına bulaşan kana karışırken elimi ısırdım. Metalimsi tat, dişlerimin arasından akıp tahta damlayana kadar çenemi sıktım. Kıyafetime bulaşan kanla yerimden sıçradım. Kalkar kalkmaz gök parladı. Yer sarsıldı ve beyaz bir ışık demeti göğü deldi. Yanımdan hızlıca geçip yere çarptı. Işığın çarpmasıyla yerinden fırlayıp vücudunu bana kalkan yapan şövalyenin iri vücudundan görebildiğim bu kadardı. Heyecanla karışık şaşkınca gülümsedim. Şövalyeyi üzerimden ittim. Kıyafetimin eteklerine iliştiğim çanlar ve çiviler, zırhın metal yüzeyine çarpıp neşeli sesler

çıkardı. Çıplak ayaklarımla yerdeki kemikleri ezerek koştum. Işık sönmeye başlıyordu ve olması gerektiğinden daha küçüktü. Elimi pürüzlü yüzeyinde gezdirdim. Şekil almaya, renklenmeye başladı. Bu seferki minik bir kız çocuğuydu. İster istemez kaşlarım çatıldı. "Neden böyle olmak zorunda Maut? Bu hayat için bile fazla acımasız." Anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. Kızı kucağıma aldım. Gözlerini araladı. Rengi solmuş, belirsiz irisleri vardı. Konuştu. Sesi gözlerinden daha soluktu.

– Kimsin sen?

Gerçekten, kimim ben? Diğer insanların aksine kendimi bir kelimeyle tasmalamadım. Adım yok. Kimse de bana seslenmez zaten. Gözleri kanlanmış, tırnakları yenmiş küçük bir fani. Ölümle boğuşmuş, ölümüne boğuşmuş bir fani. Ölümün önünde diz çöktüğü bir fani.

– Ben senin yalnızca bir kere görebileceğin bir rüyayım. Beni arama, bulamazsın. Saklanmıyorum çünkü. Gözünün önündeyim ama görmezsin. Bağırırım ama duyamazsın. Düşünmemeye çalıştığın korkularım, düşünmekten vazgeçemediğin aşklarını. Ben senim ve seninleyim.

- Ben senin yalnızca bir kere görebileceğin bir rüyayım. Beni arama, bulamazsın. Saklanmıyorum çünkü. Gözünün önündeyim ama görmezsin.

- Bu imkânsız. Hayatımın hiçbir yerinde görmedim seni.

- Bakmıyorsun çünkü. Bu yüzden göremiyorsun. Bu yüzden her şey kötüye gidiyor. Bu yüzden ayağının altından kayıyormuş gibi geliyor hayat. Düzgün bakamadığın gibi düzgün basamıyorsun da.
- Düzgün basmak istemiyorum ben. Uçmak istiyorum. Özgür olmak istiyorum. Gözleri doldu. Elimi yanağına götürdüm. Üşüyordu.

- Ah küçüğüm, özgürlük gökte değil, toprakta özgürlük, kemikte ve kanda. Hepimiz geldiğimiz yere döneceğiz.

- Toprak çok çirkin. Karanlık ve ıslak. Ben göğe âşık oldum.

- Gök zalimdir, seni topraktan daha çok karartır. Gözlerini kaçırdı.

- "Aç mısın?"

Cevap vermedi ama guruldayan midesi yeterliydi.

Kız hala kucağımdayken yavaşça doğruldum.

Karanlığa karışan kaleye ilerlerken ayaklarımın altında çatırdayan kemikler dışında ses yoktu. Kapıya ulaştığımızda kızıl saçlı iki kadın bizi karşıladı. Onlara hayalet demeyi seviyordum. Bir laldan daha sessiz oluşlarından ya da her yerden karşıma çıkışlarından değil. Böylesi daha şairane geliyordu, hepsi bu! Karanlık koridorlardan, karanlık salona yürüdük. O kadar sessizlerdi ki önüme geçip kapıyı açmadıkları zamanlarda yalnız yürüdüğümü düşünmeme sebep oluyorlardı. Siyah, soğuk zeminde ayak izlerimi bırakarak siyah mermerden yapılmış uzun masaya ilerledim. Siyah camlı pencerelerin önüne tünemiş kargalar ve boş sandalyeleri yeşil gözleriyle dolduran kara kediler dışında salon boştu. Tahtımı dışarıya aldırduğımdan beri burada hala siyahların hüküm sürmesi beni mutlu etmişti. Kollarımın arasında bir hareketlenme oldu. Yol boyunca gözleri yarı kapalı olan küçük kız, ürkek bir merakla salonu izliyordu.

- Daha önce de şatolarda bulundum. Mutlaka hizmetçiler de vardır. Neden bu kadar tozlu? Geldiğim yerde işini iyi yapmayanların sonu çok

iç açıcı olmazdı.
Aniden konuşması beni şaşırtmıştı. Gülümsedim.
– Üzgünüm prenses, hayaletler hizmetçi değildir. Sadece kalenin hayatta kalmasını sağlarlar. Tabii arada şu duvardaki baltayı da parlatıyorlar.

İşaret parmağımla karşı duvarda asılı olan dev savaş baltasını gösterdim.

– Buradaki hiçbir şey bana ait değildir.

Sadece kalenin eski koruyucusunun kafasını aldığımda benim korumama girdiler. Kendini savunamayan birinin böyle bir yerde hüküm sürme hakkı yoktur.

Gözleri cam küreler gibi irileşmişti. Güldüm.

– Burada ölürsün ya da öldürürsün küçüğüm.

Ölmek hiçbir zaman hayalim olmadı.

Kızı yavaşça sandalyelerden birine bıraktım. Karşısına oturduğumda siyah üç hayalet ellerinde gümüş tabaklarla içeri süzöldüler. Sırasıyla masaya yaklaştılar. Taze meyve, sıcak ekmek ve temiz su getirdiler ve aynı sessizlikle çıktılar.

– Bütün hayaletler kadın mıdır?

– Sevdikleri adamları katlettikleri için, daha önemlisi bunu sadece bağımlılıklarından kurtulmak için yaptıkları için buradalar.

– Ah, bu yüzden 'hayalet'ler. Her türlü eşya ve canlıdan uzak oldukları için. Onların işi sadece ruhlar ve duygularla değil mi? Bu konuda bu

kadar soğukkanlı olması beni şaşırtmıştı.

– Bu fikri sevdim.

Daha fazla beklemeden yemeğe başladı. Yerken soru sormaya devam etti. Küçük bir çocuğun sorularıyla lekelenmişti düşüncelerim.

Cevaplarını bilmediğimden değil de; ağzıma almak istemediğimden dökülmemiş tümcelerle kanlanmıştı. Görmezden gelemeyeceğim kadar büyüyen gözleri, şekere bulanmış elleri ve bitmek bilmeyen kelimeleriyle nefes almama izin vermiyordu. Önüme iri bir fincan dolusu siyah kahve bırakan sarı hayalet beklenmedik kurtarıcım olmuştu. Fırsat bulduğum bir boşlukta adının Jeevan olduğunu öğrendiğim kız, hayaletlerden çekiniyor gibiydi. Bir tanesi aramıza girdiğinde en az onlar kadar sessizleşiyordu. Doyduğundan emin olduktan sonra ayağa kalktım.

– Gel! Gece bastırıyor. Uyumalısın!

Ayağa kalktı ve beni takip etti. Karanlık koridorlarda dans eden mum alevleri dışında yalnızdık. Biraz daha yaklaştı ve sordu:

– Burası hep karanlık. Gecenin bastırıldığını nasıl anladsın?

Cevaplamadım ve yürümeye devam ettim. Bütün yapıyla çelişen beyaz bir kapının önüne geldik. Boynumdaki ipe asılı olan anahtar çıkardım ve ağır kilidi açtım. İçerisi beyaz ve soluk pembe mobilyalarla düzenlenmişti.

Prenseslere layık küçük bir reverans yaptım ve kızı içeri geçirdim. Yatağa taşındım. Kuş tüyünden yastıklar arasında kayboldu.

– Bana bir hikâye anlat.

Geldiğim yerde bunu hep yaparlardı.

Durakladım. Yanına bir sandalye çekip oturdum.

– Pekâlâ. Bu olmak istediği kişiden kaçan bir adamın hikâyesi. Uzaklara âşık olan ve sabah kaçırdığı trenle âşık olmaktan vazgeçen bir adamın...

– Buna benzer bir şeyler duymuştum. Sıkıştığı küçük dünyasında tek dostu korkuları olan adam, değil mi?

– Demek o kadar ünlenmiş. En son gördüğümde tek yaptığı koşmaktı. Bilindik hikâyeleri anlatmak oldukça can sıkıcı. İyi uyu. Somurttu.

– Hiç yaratıcı değilsin.

– Sen de.

Kapıyı olabildiğince gıcırdatmamaya çalışarak kapattım. Pek başarılı olamadım. Uzun süredir girmediğim odama çıktım. Büyük yatağa uzandım ve tavandaki geniş delikten göğü izledim. Yıldızlar odama dolmadıkça uyuyamıyordum. Kirpiklerimin arasına sakladığım dogmalarımın yalnızca bir tanesiydi. Uyku gözlerime doldu.

Tepemdeki hareketlilikle gözlerimi açtığımda Jeevan'ın, elinde büyük bir satırla yanı başımda durduğunu gördüm. Ani bir hareketle satırı kafama salladı. Yeterince hızlı değildi. Başımın altındaki yastık parçalara ayrıldı. Ayaklandım. Bozuk sesini havaya saldı. Uyandım. Gözleri alevler içindeydi. Balçık görünümlü kanatlarını ilk ve son kez gördüm.

Yükseldi ve kayboldu. Sesim karanlığa karıştı. Bu seferki daha çabuk oldu. Sessiz adımlarla dışarı çıktım. Tahtımın yanına geldiğimde kanlı şövalye olduğu yerden kıpırdamamıştı. Tahta oturdum. Sol tarafımdan çirkin bir homurdanma geldi.

– Neden bunu yapıyorsun? Henüz bir asrı bile doldurmadın ve kuruntularından daha çok düşmanın var. Bir orduya karşı kazanabilir misin?

– Benim için endişelenmen yersiz Maut. Hiçbirinin benden güçlü olamayacağını biliyorsun. Onlara olmayan hikâyeler anlattım. Olmayan dünyalar oluşturdum ve olmayan umutlar verdim. Herkesin yaşama tutunmak için bir şeylere ihtiyacı vardır. *Bizim gibi, başkaları uğruna yaşayanlar asla güçsüz düşmez Maut. Burada yalnızca öldürürüz!*

Zuhal Rana Emen
6/A

Sanat Döküyor Sokağa

*Pembe, yeşil bahçede,
Mavi kapının önünde,
Kız soluk soluğa,
Sanat döküyor sokağa.*

*Güneş kardeş doğuyor,
Umut oluyor uzak diyarlara,
Kız soluk soluğa,
Sanat döküyor sokağa.*

*Korunmuş yemyeşil ağaçlar,
Dost olur küçük kıza,
Kız soluk soluğa,
Sanat döküyor sokağa.*

*Bastığı toprak bereketleniyor,
Yüreğinin bağıını çözüyor,
Minik köpeğini seviyor.
Kız soluk soluğa,
Sanat döküyor sokağa.*

*Savaşlar olmasın istedi,
Bir gün daha bitti.
Ki sanatının nefesi tükendi.
Kız soluk soluğa,
Sanat döküyor sokağa,
Gülümseyerek etrafına.*

Yuşa Sencer
9/A

Resulullah ve Anneler

Resulullah süper bir insandı, oysa biz!..
Resulullah merhametliydi, hem de çok
merhametliydi. Kendisine her türlü kötülüğü,
işkenceyi yapanları bile affeden merhamet
timsali bir peygamberdi O...

En sevgili amcası Hamza'yı hunharca şehit eden Vahşi'yi affedecek kadar, kendisi hiçbir şey yapmadığı halde sadece "Gelin ey insanlar, Allah'a ve Resulüne iman edin; edin ki felah bulup kurtuluşa eresiniz." demek için gittiği Taifliler tarafından taşlanıp yaralandığında "Allah'ım affet bunları ki çünkü onlar bilmiyorlar" diyecek kadar merhametliydi, Alemlere rahmet olarak gönderildiğini çok iyi biliyordu...

Resulullah sabırlıydı, hem de çok!..
Yetim olarak doğan bir çocuktu, altı yaşına geldiğinde ise annesini kaybederek öksüz kalan bir çocuktu. O, bu acılarına rağmen ağlamamıştı. Allah korusun biz aynı acıyı yaşayıp perişan olsak ölümün Allah'tan geldiği aklımıza bile gelmezdi. Ama O şanslıydı, çünkü küçüktü. Çocuk kalbinin masumiyeti belki de annesinin ölümüne katlanmasını kolaylaştırdı. Anneciğimizin duygusal bakışı karşısında

biz olsak "Anneciğim, ne olur bizi bırakma!.. diyeceğimiz muhakkakken, O Büyük İnsan ölümün annemize yaklaştığı bir anda gelse: -"Kızım ha gayret, Allah'a kavuşmana az kaldı!.." Diyerek, ölümün kullar için Allah'a kavuşmanın bir vesilesi ve bu yönüyle hayattan daha güzel olduğunu bizlere hatırlatacak olan bir Peygamberdi O!..

Anneler!

*Peygamberin övgüsüne mazhar olmuş, hakkı ödenemez cefakar, fedakar kahramanlar.
Dualarıyla biz yavrularını korumaları altına alan melekler.*

Canım dedikleri canlarını dokuz ay karnında hiç şikayetlenmeden taşıyarak sabrı, çok büyük hatalar yaptığımız zamanlarda bile bizleri affederek merhameti, ihtiyacımız olsa tüm organlarını bize bağışlamaktan çekinmeyen hareketiyle fedakarlığı bizlere öğreten büyük öğretmenler.
Yemeyip yediren, içmeyip içiren, giymeyip giydiren gönlü kocaman insanlar.
Ölümlerle pençeleşirken bile elimizi bırakmayacak kadar yüreği bizim için çarpan kutsal varlıklar.
İyi ki varsınız.

Emel Biner
7/A

Şanlı Bayrak

*Azimle savaştı Türk eri,
Adımlarıyla inletti her yeri,
Zaferin kazanıldığı günden beri,
Dalgalan ey şanlı bayrak!*

*Islak toprak neyin nesi,
O gün kesildi askerin nefesi,
Duyulmadı bir daha düşman sesi,
Dalgalan ey şanlı bayrak!*

*Gökler adını haykırdı zaferin,
Analar öptü üstünü beyaz kefenin,
Sessizliğine gömüldü herkes kederin,,
Dalgalan ey şanlı bayrak!*

*Duyamasam da yakılan ağıtları,
Göremesem de çaresiz bakışları,
Hissetti toprak akan damlaları,
Dalgalan ey şanlı bayrak!*

*Değdi yere düşman seri,
Kaçtı gözünün yaşam ferisi,
Püskürttü onu Türk askeri,
Dalgalan ey şanlı bayrak!*

Reyhan Dağdemir
10/A

En Tesirli İlaçtır Tohum

Bir çiçek tohumundan yaralıysa, umudu onun sabrı olur. Sabrına selamet ekler. Ya sabır, ya selamet...

Yeşertiyoruz içimizdeki tohumu. Çimleniyor. Ekilmeye hazır. İçeriden çıkmak kadar zor bir şey varsa, o da içeride kalmaktır. Ve bu tohum içeride. Biz de bir tohum değil miyiz? İçimiz toprak. Acımız su. Zaten topraktan yaratıldık. Yine toprağa eriyeceğiz.

Ah! Kafama tohum attılar. Adını getiremedim. Ama mezarlıkta çıkan "gereksiz" diye adlandırdığımız, hiç düşünmeden çekip anayurdundan ayırdığımız tohumun geleceğini görüyorum onda. Bir umut daha körelmişti. Oysa bizim bir çiçeği iyileştirmek için afili ilaçlarımız yoktu. Umudumuz vardı. Umudun en tesirli ilaç olduğunu idrak edecek yaşa geldik. *ın olsun isterdim.*

Kumsala ailece gidip.

Bir çiçek tohumundan yaralıysa, umudu onun sabrı olur. Sabrına selamet ekler. Ya sabır, ya

selamet... Bir tohum daha attılar. Bir çocuğun sevinci var üzerinde. Çocuğun gözlerindeki sahiplenmenin heyecanı var. Gözüyle sahipleniyor bu çocuk. Gözüyle heyecanlanıyor bu çocuk. Hayatını gözlerinin tohumuna yansıtıyor en saf haliyle. O çocuğun özünde tanıklık etme hevesi var. Çocuk mutlu, tohum mutlu...

Hülasa; bir yanımız mezarlıktaki gereksiz otların umutsuzluğu, bir yanımız ise çocuğun heyecanı. Bir yanımız çiçeği soldururken, bir yanımız yeşertiyor. Ve elimizden asla düşmeyen bir çiçek mevzu bahis. Her şartta elimizde. Bize şahit oluyor. Seviyor belki de. Belki de bizim kendimize inanmadığımız kadar o bize inanıyor. Biz de sevelim. Sevgi yoksa türlü belalar bize müstahak!

Betül Esmâ Yavuz
7/B

Mehmetçiğe Mektup

Türklerin Onuru Sevgili
Mehmetçikler,

Merhabalar, ben yedinci sınıf öğrencisi bir kız çocuğuyum. Şu anda okuluma rahat bir şekilde gidebiliyorsam sizlerin canınız pahasına terör örgütü yandaşlarına geçit vermemeniz sayesinde.

Umuyorum ki sizin bu çabanız, cesaretiniz ve vatan sevginiz, o terör örgütünü tamamen yok eder. İnşallah hepiniz bu kötü oyundan kurtulacaksınız.

Umuyorum ki sizin bu çabanız, cesaretiniz ve vatan sevginiz, o terör örgütünü tamamen yok eder.

Unutmayınız ki bu oyunu yalnız oynamıyorsunuz; yanınızda seksen milyon insan da var. Fakat siz baş kahramansınız ve umudumuz sizsiniz. Bizler size sonuna kadar inanıyor ve destekliyoruz. O terör örgütünün tek amacı güzel ülkemizi, kendine yetebilen bu ülkeyi, kendilerine bağlamak. Siz buna izin vermezsiniz değil mi? Size yeni fark ettiğim bir şeyden bahsetmek istiyorum.

Türkler, yani devlet olarak Selçuklu Devleti, Anadolu'ya ilk geldikleri zaman, Haçlı Birlikleri onları çıkarmak istemişlerdi; fakat başarılı olamamışlardı. Daha sonra Osmanlı Devleti kurulduğu zaman, gene Haçlı Ordusu tarafından saldırıya uğramışlardı. Sonuçta yine haçlılar başarısız olmuştu. Sanıyorum ki sıra Türkiye Cumhuriyeti'nde. O terör örgütü yandaşları da haçlı benim gözümde. Türkiye Cumhuriyeti de

sizin sayesinde haçlıları yenecek. Emin olun bunu da atlatırız, atlatacağız! Her akşam ailemle haber izlerken sizlerin başarılarınızı görüyor ve çok mutlu oluyoruz ve başaracağımıza olan inancımız daha fazla artıyor. Bir sürü şehit verdik. Allah hepsine rahmet etsin. Fakat şehit vermemize rağmen siz Türk askerleri, sabrınız, cesaretiniz ve zekanız sayesinde onların hep en hassas noktalarından vuruyorsunuz. İnanın saldırı kelimesini duyar duymaz yanınıza koşup bir şeylere katkı sağlamayı istiyorum.

Ben bedensel olarak yaşadığım yerde bulunsam da kalbim hep sizinle. Size son bir şey daha söylemek istiyorum: Bazen operasyonlar sonucu belki umutsuzluğa kapılıyorsunuzdur belki de kapılmıyorsunuzdur. Kapılmayın da zaten. Biz her zaman yanınızdayız.

Mektuplarla olsun, dualarla olsun her şekilde yanınızdayız.
Allah Hepinizin Yardımcısı Olsun
Mehmetçikler...

Muhammed Emin Çakır
6/C

Sabır

Anadolu'da, Karlı dağların arasında, Karlitepe Köyü'nde yaşayan Kasım adında bir çocuk varmış. Köylerinden altı ay kar kalkmazmış. Annesi ve babası böyle karlı bir günde ekmek parası için dışarıda çalışırken donarak ölmüşler. Her zaman aklına o an gelir, hüzünlenir, ağlamış.

Anne ve babasının vefatından sonra, anneannesinin yanında kalan Kasım'ı zor günler bekliyormuş. Zaten çok eski olan evlerinde, hiçbir geliri olmayan ve komşularının yardımları ile geçinen anneannesinin, Kasım'a tek verebildiği şey sabır olmuş. Kasım, karşılaştığı her zorluğa sabretmesini öğrenmiş. O çocuk, zannettiğiniz gibi evinde oturup hayatını yaşayan, özel okullara giden bir çocuk değilmiş! Baraka gibi bir evde hayatını sürdüren, köy okuluna giden, hayatı zorluklarla dolu bir çocukmuş. Her gece doymadan, ısınmadan yatan, perişan, yalın ayakla, incecik elbise ile okula gidermiş. Sınıfları soba ile ısınan bir okulda okuyormuş. Okul, soğuk ve herkesin zor şartlar altında okuduğu öğrenciler ile doluymuş. Kasım, diğer arkadaşları gibi okulun yakınlarında değil, çok uzağında oturuyormuş.

Zorluklara sabreden Kâsım, hem kendine hem de başkalarının kurtuluşuna sebep olmuş. Sabrının sonu selamet olmuş.

Her gün, kilometrelerce uzaktan okula gelir, derslerini görür, yine zorluklarla dolu bir yolculuk yaparak evine dönermiş. Kasım bu şartlar altında yaşadığı için hiçbir zaman Allah'a isyan etmemiş. Daha kötü şartları düşünerek, içinde olduğu durumdan dolayı her gün Allah'a şükredermiş. Hem şükreder hem de derslerine çok iyi çalışmış.

Parasız yatılı okul sınavlarını kazanan Kasım, bu sevinçli haberi anneanesi ile paylaşamamış, çünkü anneanesi ebedî olan hayata göç etmiş. Anneanesi eğer yaşıyor olsaymış, kazandığına sevinecek, ayrıldığına üzülecekti. Kasım şehirdeki okulda okuyor, yurtta kalıyordu. Şartları köydekinden çok daha iyiymiş ama Kasım, köyünü ve şartlarını unutmuymuş. Okulu birincilikle bitiren Kasım, hem üniversiteyi hem de başbakanlık bursunu kazanmış. Artık çok daha iyi şartlar altında yaşayan Kasım'ın tek hüznü, annesi, babası ve anneanesiydi.

Üniversiteyi derece ile bitiren Kasım'a büyük şirketlerden teklif gelmiş. En iyi teklifi değerlendiren Kasım, Türkiye'nin parmakla gösterdiği kişilerden olmuş. Zorluklara sabreden Kasım, hem kendisinin hem de başkalarının kurtuluşuna sebep olmuş. Sabrının sonu selamet olmuş.

Zuhal Rana Emen
6/A

Umut

*Sönük gözlerin pırlıtsı,
Bir kelebeğin kanat çırpıntısı,
Her çocuğun umudu,
Hapsedilir dünyaya...*

*Hayat şarkısından bir melodi,
Can verir hayata,
Her çocuğun umudu,
Hapsedilir dünyaya...*

*Kanatsız bir melek,
Acısız bir yaşam,
Her çocuğun umudu,
Hapsedilir dünyaya...*

*Canlı ruhlarından bir tutam,
Acılarından bir tutam,
Her çocuğun umudu,
Hapsedilir dünyaya...*

İrem Sena Serçe
7/A

Uçurtma Gibi

Uçurtmamı alıp uzak diyarlara, keşfedilmemiş mekânlara gidip uçurtmayı tek hayalim. Hayaller benim için yıldızlar kadar parlak, ama bir o kadar da yıldızlar gibi uzaktı. Yine vapura binmiş martıları seyrederken buldum kendimi. Martıların o eşsiz güzelliğini, benzersiz bir şekilde havada süzülmesini izliyordum. Düşündüğümde, bu hayatta martı olmak varmış diye geçirdim içimden. Kim istemezdi ki martılar gibi havada süzülme, gökyüzünün sonsuzluğunda kaybolmak?

Kısa süreli bir vapur yolculuğundan sonra ayaklarım nereye gidiyorsa ben de oraya gidiyordum. Ilık melteme bırakmıştım kendimi. Deniz kokusu yine dağıtmıştı bütün stresimi.

Gevşetmişim bedenimi. Son bir kez daha o muhteşem deniz kokusunu içime çektim ve banklardan birine oturdum. Suratımda buruk bir gülümsemeyle önümde oynayan çocukları izliyordum. Ağzımda bir şarkı mırıldanarak ayaklarımla ritim tutuyordum ki bu sesi önümde oynayan çocukların sesi böldü. İçlerinden bir tanesi ağlıyordu. Dikkatli bir şekilde baktığımda ayağında eski bir terlik, üzerinde yırtık pırtık bir gömlek vardı. Üzerinden de anlaşıldığı gibi maddi durumu iyi değildi. Hemen yanına gittim ve ayak hizasına çömelerek;

- Ne oldu bakalım sana böyle?
- Oradaki çocuklar onların uçurtmalarıyla oynamamı istemiyorlar.

Öyle masum bir konuşması vardı ki dışı her ne kadar kirli olsa da içinin o güzelliği yüzüne vuruyor ve bu onu çok masum kılıyordu.
- Neden izin vermiyorlar peki, sordun mu onlara?
- Benim pis olduğumu, onlara zarar vereceğimi düşünüyorlar.

Çocukların olduğu yere baktım. Görünüşleriyle varlıklı ailelerin çocukları olduğu belliydi. Çocukların yanına gittik. Çocuklara

Uçurtmayı elime aldım ve ben de kahkaha atarak uçurtmayı uçurmaya başladım. Gökyüzünde süzülüşünü keyifle seyrediyordum.

sorduğumuzda oynamayacaklarını söylediler. Daha fazla üstelemedim ve çocuğu oturduğum banka doğru götürdüm.

- Adın ne senin bakalım?

- Taner.

- Annen ve baban neredeler?

- Onlar öldüler.

Konuşmayı fazla uzatmayacaktım çünkü Taner üzülebilirdi. Kollarımı yana açtım ve ona sıkıca sarıldım. Üzüntüsü biraz geçtikten sonra elinden tuttum ve karşıda duran simitçiye götürdüm. Bir tane simit aldıktan sonra yine banka oturup sohbet etmeye başladık. Taner yedi yaşında anne ve babasını trafik kazasında kaybetmiş bir çocuktu. Açıkçası onun için çok üzülmüştüm. Yaşı her ne kadar küçük olsa da bedeninden kat kat fazla zorluklar yaşamıştı ve bu onu daha güçlü kılıyordu.

Uzun bir sohbetten sonra onu oyuncakçıya götürmek için ayaklandım. Yol boyunca nereye gideceğimizi sorsa da söylemedim çünkü

bunun sürpriz olmasını istiyordum.

Nihayet oyuncakçıya vardığımızda kafasındaki cevapsız sorular cevaplanmış oldu. İçeriye girdiğimizde renk renk oyuncaklar, al beni diyen uçurtmalar göze çarpıyordu ama bir sorunumuz vardı. Taner'in içeriye girdiğimizden beri kalbi küt küt atıyor ve Taner buradan çıkmak istiyordu. Hemen onu çıkardım.

- Ne oldu Taner?

- Oradaki satıcıdan korkuyorum abla.

- Neden peki?

- Bana bağırıp kızmıştı ondan para istediğim için. Onlar da beni istemiyorlar işte, kimse sevmiyor beni.

O an içimden bir parça koptu sanki. Gözümden bir damla yaş düştü ve yine ona sarıldım. Bu sefer onu teselli etmekten daha çok, ben de kendimi teselli ediyormuşçasına sarıldım. Elinden tuttum ve yürümeye başladık. Bu çocuğa karşı kendimi çok yakın hissediyordum. Sıkıca tuttuğu elimin üzerinde duran eline baktım. Adeta yaşadığı acıların sayısı gibi elinde kat kat çizikler vardı.

- Ne oldu bakalım senin ellerine böyle?
- Muhsin Amcanın yanında çalışırken oldu. Oyuncak yapıyor Muhsin Amcam.
- Demek öyle, nerede peki şimdi Muhsin Amcan?
- Gel de seni ona götüreyim.
Uzun bir süre yürüdüktan sonra kulübe benzeri bir yere geldik. Işığın az olduğu bir yerdi. Daha çok kahverengi tonları hâkimdi. İçeriye ürkek adımlarla girdim. Ardımızdan kapı, gıcırtilı bir şekilde kapandı. Taner koşarak sandalyede oturan yaşlı bir adamın yanına gitti. Ben de Taner'in peşinden gidiyordum.

Adam, elinde bastonu, kır sakallı, başında şapkasıyla elinde kocaman bir uçurtma tutuyordu. Taner de onun yanına hızlı bir şekilde gitmiş ve ona sarılıyordu. Ardından yaşlı adam beni fark etti.

- Bu da kimdir Taner?

- Bu abla çok iyi bir insan Muhsin Amca, seni onunla tanıştırmak istedim.

Taner'in beni sevmiş olması açıkçası beni çok mutlu etmişti.

- Merhabalar efendim, Taner'le tanışmıştık da beni buraya getirdi. Çok iyi bir çocuk.

- Öyledir o. Buyurun size bir şeyler ikram edeyim.

- Yok teşekkürler, fazla kalmayacağım zaten.

Ben bunu söyledikten sonra yaşlı adam kafasını Taner'e doğru çevirdi ve:

- İstedğin uçurtmayı yaptım oğlum, buyur bir

bak istersen.

Bunun üzerine Taner oyuncacı eline aldı ve incelemeye konuldu.

- Çok teşekkürler Muhsin Amca.

O zaman anladım ki karşılıksız sevgi buydu. O adam hiçbir zorunluluğu olmadan insanlık vazifesini yerine getiriyor ve onu mutlu ediyordu. Aklıma gelen ani bir fikirle Taner'e doğru döndüm.

- Elindeki uçurtmayı da al bakalım seni bir yere daha götüreyim Taner.

Hemen kabul etti ve yola koyulduk. Yine elimden sımsıkı tutmuş gidiyorduk. Elimizde uçurtmayla düzlük bir araziye geldik. Denizin yine o müthiş kokusunu içime çektim. Sevdiklerim geldi aklıma, özlediklerim...

Uçurtmayı aldık ve uçurmaya başladık. Belki de ben de en büyük hayallerimden birini gerçekleştiriyordum. Taner'e baktım, o da çok mutlu görünüyordu. Uçurtmayı elime aldım ve ben de kahkaha atarak uçurtmayı uçurmaya başladım. Gökyüzünde süzülüşünü keyifle seyrediyordum. Taner'e baktığımda hüzünlü bir şekilde uçurtmaya bakıyor olduğunu gördüm. Kim istemezdi ki anne ve babasını alıp uçurtma uçurmaya gitmek. Onlar ile kahkaha atmak. Ben de istiyordum. Ama yine bir küçük sorunumuz daha vardı. Benim de bir anne ve babam yoktu...

Kerem Torlak
7/A

Umut Kaybolursa

Umutunu kaybeden insanın kaybedecek başka bir şeyi yoktur. Çünkü umut, insanın en büyük, en değerli hazinesidir.

Bir insan umudunu kaybederse, her şeyini, bütün varlığını, bütün benliğini kaybetmiş demektir. Çünkü insan; kurtuluş için, yaşam için, özgürlük için, istediği her şey için umut besler. Umut olmadan, insanlık yaşayamaz. Çanakkale Savaşı örneğinin; umut olmasa o savaş olur muydu sizce? Hayır, çünkü saldıranlar İstanbul'u ele geçirmek için, savunmacılar ise vatanlarını, namuslarını koruyabilmek için umut besliyorlardı. Umut olmasa, yeryüzünde insanlar tarafından keşfedilen hiçbir yer, eşya, herhangi bir şey olabilir miydi? Amerika mesela, keşfedilebilir miydi? Eğer Edison umudunu kaybetmiş olsaydı, ampulü keşfedebilir miydi? Bu soruların hepsinin yanıtı hayır olacaktır.

Umut, yeryüzünde gerçekten de insanlar için olmazsa olmaz olan az sayıda şeyden biridir.

Umut, insanlar için havanın, suyun soyut halidir. Umut, insan için yaşam kaynağıdır. Umut, insanlığın en büyük yoldaşlarından biridir. Umut kaybolursa, insanlık da kaybolur. Herkes umut eder, babalar çocuklarını geçindirebilmeyi, anneler çocuklarının büyüdüğünü görebilmeyi umut eder. Hapishanelerdeki o karanlık odalarda yıllarını geçirmiş, herkesin kalpsiz olduğunu düşündüğü mahkûmlar bile, kısa bir süre için bile olsa gün ışığını yeniden görebilmeyi, parmaklıklar, dikenli teller olmadan etrafta dolaşabilmeyi umut ederler. İnsanlar umut etmekten vazgeçmedikçe, umut insanlığı terk etmez.

Kısacası umut, insanlığın en büyük dostu, en değerli hazinesidir. Eğer bir gün umut kaybolursa, kurtuluş da yok demektir.

Reyhan Dağdemir
10/A

Sayısalcılar da yalnız! Onlar da X gibi. Onlar da kendilerini bulmak için karşıya atıyor tüm değerleri. Atınca rahatlıyorlar.

X Yalnızız be Pisagor! Geometri sorularında bile yalnızız. Hani o ezberlettiğin üç-dört-beş üçgeni var ya, çare değilmiş yalnızlığa. Ah be Pisagor, sen de yalancısın! Karmaşık sayılar gibi karmaşığız. 'x kare artı bir eşittir sıfır 'dan çıktı bizim hikaye. Bir'i at karşıya, eksi bir olur. Bir sayı daha eksileceğiz. Eksilmeyelim diye çare aramışlar. Sırf yalnız kalmayalım diye...

X hep tekti. Yanına 'y' hiç yakışmadı. X'i bulmak için her şeyi karşıya atıyorduk. X yalnız kalınca kendini buluyordu. Ama bunu kimse anlamadı. Sen de anlamadın Pisagor. Olsun! Yine de her şeyi karşıya atınca çözülyordu soru. X tek iken güzel. X yalnız iken güzel. X 'i X yapan şey, X 'in yalnız yalnızlığımı. X yalnızmış. X hep yalnızmış. Onun yalnız olması soruyu çözüyor, meseleyi de. Her şey yalnızken rayında. Diğerlerine mi ne oluyor? Onlar X'e üzülüyor. Ona değer veriyorlar. Saçma sapan bir sayıyı ona eş değer kılıyorlar. Sonra onlar X'i yalnızlıktan çıkardığını zannediyor. Lakin X hep yalnız. X o sayıyla yalnızlığına yalnızlık katıyor.

İkiyle çarpıyor, beşe bölüyor, üç çıkartıyor... Fayda etmiyor. Etkisiz elemanla çarpmışçasına hep aynı kalıyor. Çünkü etkisiz. Çünkü faydasız. Sayısalcılar da yalnız! Onlar da X gibi. Onlar da kendilerini bulmak için karşıya atıyor tüm değerleri. Atınca rahatlıyorlar. Hele bir de işlemi sadeleştirdiklerinde daha fazla rahatlıyorlar. Yalnızlıklarını sadeleştirince hep rahatlıyorlar. Çünkü insan sadeleştikçe rahatlar.

Ah be X! Senin de ne olduğun belli değil. Nereden gireceğin belli değil. Sen, benim matematikte yalnızlığı konduramadığım yerdin. Hâlâ da konduramıyorum. Senin kimliğin yoktu, değil mi? Kimlik boşluğu insanın içini mesken tutarmış. Senin de tuttu, değil mi? Biz seninle birlikte yalnızız be!

Matematik... Yalnızlığımıza çare bulmak için üretilen saçma bir dal, yahut yalnız insanların ürettiği saçma bir dal. Bir tek şunu anladım ki; her sayıyı kendisiyle bölünce 'bir' yapıyor. Hiçbir dert, aynı dertle bölünmüyor. Kalan yine 'bir'. Kalan yine 'X'...

Kaan Murat Yanık

Mehsima

Mehsima: – Bizi kırmayıp okulumuza geldiğiniz için teşekkür ederiz. Bize biraz kendinizden bahseder misiniz?

Kaan Murat Yanık:

– Tabi ki! 1988 yılında doğdum. Antalya Anadolu Lisesi’nde okudum. Dil ve edebiyat hayatıma ilk orada başladım. Arkadaşlarımla beraber okul dergisi çıkardık. İstanbul Kültür Üniversitesi, Kültür ve Edebiyat Bölümü’nü kazandım. Orada hem akademik hem de edebi çalışmalarımı yürütmeye devam ettim. Yine orada (Kültür Üniversitesi) Fen-Edebiyat Fakültesi Öğrenci Başkanlığı yaptım. Kurumsal iletişimde öğrenci koordinatörlüğü gibi faaliyetlerde bulundum. Üniversitenin son yıllarında TRT Arapça kanalına girdim. Yapımcı asistanı olarak çalıştım. İstanbul Kültür Üniversitesi’ni (İKÜ) bitirdikten sonra Fatih Sultan Mehmet Üniversitesi’nde (FSMÜ) eski Türk Edebiyatı üzerine yüksek lisans yaptım. Bununla beraber editör yardımcılığı ve Kapı Yayınları’nda editörlük yaptım. Kanal 14’te yayımlanan “Edebiyat Kokusu” isimli televizyon

programını hazırlayıp sunmaya başladım. Prof. Dr. İskender Pala’nın asistanlık görevini üstlendim. Birçok edebiyat, kültür-sanat ve düşünce dergisinde şiir ve denemelerim yayımlandı. Sonra da “Kalküta” isimli şiir kitabımı çıkardım.

Mehsima: – Yazı hayatınıza ne zaman başladınız, çocukluğunuzda ev ahalisine gazete çıkardığınızdan bahsediyor bir hikayeniz?

Kaan Murat Yanık: – Evet, küçükken ufak tefek çalışmalarım vardı. Fakat lise yıllarında nitelikli okumalarımla bu süreç daha net şekillenmeye başladı.

Mehsima: – Dönüm noktanız olan bir kitap yahut olay var mı?

Kaan Murat Yanık: – Yok.

Mehsima: – Kitabınızın adının Butimar olmasının sebebi nedir?

Kaan Murat Yanık: – Butimar, mitolojik bir kuş,

Kaan Murat
Yanık

Ayrıca Butimar kuşu,
çok yükseklerde
uçabilmesine rağmen
üç durumda uçamaz.
Bir; müzik sesi duyarken,
iki; kar yağarken, üç; âşık
olduğu zaman.

aynı zamanda romanın ana karakterlerinden birinin adı. Efsaneye göre Butimar kuşu denize aşiktir ve her gün kıyıda oturup sessizce denizi izler. Denizin büyüüne öyle kapılır ki; çok susamış olmasına rağmen önündeki denizden bir damla dahi içmez, çünkü denizin kuruyacağından korkar. Ayrıca Butimar kuşu, çok yükseklerde uçabilmesine rağmen üç durumda uçamaz. Bir; müzik sesi duyarken, iki; kar yağarken, üç; âşık olduğu zaman. Kitabın adı bu efsaneden doğdu.

Mehsima: – Butimar'ı yazarken çarşaf giyerek sokakta dolaştığınızı duyduk, asıllı bir haber mi bu?

Kaan Murat Yanık: – Evet doğrudur, insanları gözlemleyerek karakterlerini oluşturmak için böyle yöntemlere başvurdum.

Mehsima: – Butimar'da Kaan Murat Yanık'ı bulabileceğimiz yerler var mı?

Kaan Murat Yanık: – Buradaki bulma ve arama

sürecini okuyucularıma bırakıyorum.

Mehsima: – Günün en sevdiğiniz vakti nedir?

Kaan Murat Yanık: – Gecenin sabaha en yakın saatleri.

Mehsima: – Kitap ve film önerirseniz ilk üçte hangileri yer alır?

Kaan Murat Yanık: – Peyami Safa \Yalnızız, Oğuz Atay/ Tutunamayanlar, İsmet Özel/Taşları Yemek Yasak

Film olarak: Baran, Bab-Aziz, Moen Khamin

Mehsima: – Yeni kitap çalışmanız var mı?

Kaan Murat Yanık: – Evet var , bir roman ve akademik alanda bir kitabın hazırlıklarını yapıyorum.

Mehsima: – Son olarak genç yazarlara tavsiyeleriniz nelerdir?

Kaan Murat Yanık: – Okumayı bırakmamaları; ancak burada kastım ele geçen her kitabı okumak asla değildir!

Mehsima: – Bizi kırmayıp okulumuza geldiniz. Sohbetinizden keyif aldık. Güzel sohbetiniz ve röportajınız için teşekkür ederiz. Yeni kitaplarınız için başarılar dileriz.

Her insanın hayalleri vardır. Hayalleriyle birlikte gelen umutları... Bir de hayal kırıklıkları vardır. Kırıkları toplayan çöpçünün süpürgesinin ucuna takılarak bizi terk eden umutlar... Öyle bir anda terk edilmez ki, ne hayallerin ne de umutların peşinden koşmaya mecalimiz kalır. Umut olmadan bizden geriye ne kalır ki? Umutsuz insan yıldızsız geceye benzer. Ne güzeldir ne de aydınlık... Bir düşünelim: Umudunu kaybeden insanın artık kaybedecek neyi kalır? Ya da yıldızsız gece doğru yolu gösterebilir mi insana?

Pusulasız bir gemi düşünün şimdi. Uçsuz bucaksız denizin ortasında, nereye gittiğini bilmeden ilerleyen... Çıkmıştır işte yola. Umutsuz insan gibi... "Ne olacaksa olsun..." deyip çıkmıştır. Kaybedecek neyi vardır ki; geride hiçbir şey kalmamıştır. Aslında umutları onu geride bırakmıştır. Bir insanın kaybedecek en büyük özelliği gülümsemektir belki de... Yüzündeki gülümseme de gitmiştir umutlarıyla birlikte...

Böyledir işte umut... Anlatılacak pek bir şey yok. Bir gül ise umut, kokusuz bir güldür umutsuzluk. Kurduğunda sadece yaprakları kalır elimizde. Umut insandan gittiğinde ise sadece koca bir enkaz kalır geriye

Umutsuz insan yıldızsız geceye benzer. Ne güzeldir ne de aydınlık...

Emel Biner
7/A

Umut

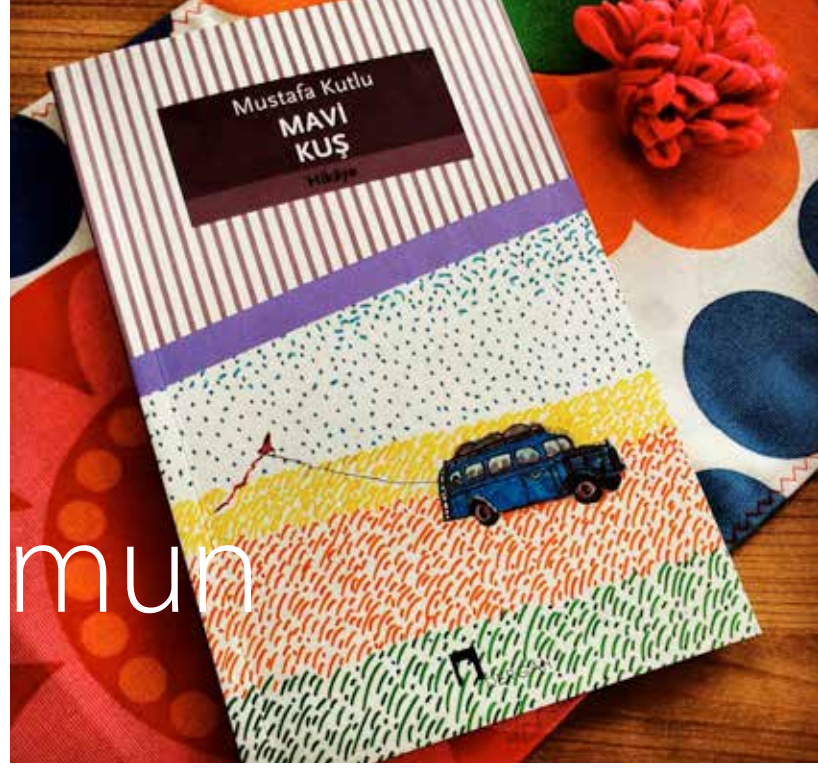
Betül Tağman
9/A

“Mavi Kuş”umun Kanadında Neler Var?

Mustafa Kutlu:

1947’de Erzincan’da doğdu. Erzincan Lisesi’ni (1963), Erzurum Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi (1968). Tunceli ve İstanbul’da edebiyat öğretmenliği yaptı. Öğretmenlikten ayrılarak (1974) Dergâh Yayınlarında idareci olarak çalışmaya başladı. Hareket ve Dergâh dergileriyle, Türk Dili Edebiyatı Ansiklopedisi’nin yayın faaliyetlerini yürüttü. Senaryolar yazdı.

Mustafa Kutlu, Erzurum Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi’ne 1964’te kaydolar. Burada yeni ve değişik bir dünya ile karşılaşır. Orhan Okay, Kaya Bilgegil, Niyazi Akı, Selahattin Olcay gibi hocalarla tanışır. Mustafa Kutlu, iki arkadaşı ile birlikte Erzurum Halkevi salonunda yağlıboya resimlerinden oluşan bir sergi açar. Burada 30-40 kadar resmi sergilenir. Üniversite üçüncü sınıfa kadar aklında yazı yazmak düşüncesi yoktur. *Mustafa Kutlu bir gün Orhan Okay Hoca’nın odasında Hareket*

Dergisi’nin sahibi Ezel Erverdi ile karşılaşır. Bu karşılaşma hayatında bir dönüm noktası olur. Çünkü Ezel Erverdi, desensiz mesensiz diye eleştirdiği Kutlu’dan desen göndermesini ister. Gönderdiği ilk desenler Hareket’in 28. sayısının kapağını süsler. Sonra bu dergide hikâyeleri de yayımlanmaya başlar. İlk hikâyesi 29 Mayıs 1968’de yayımlanan “O...”dur, hikâye ile birlikte biri kapakta olmak üzere 6-7 deseni çıkar. Mustafa Kutlu; hikâyelerinde olduğu kadar kendi hayatında da içe dönük bir insan.

Demiryollarına özel alâkası var. Trenleri çok seviyor. Bu konuda yazılmış “5402” isimli bir hikâyesi ve hatıraları. İşyerinde çiçek yetiştiriyor; bir domates bahçesi edinip orada domates yetiştirme hayali/ideali her daim var. Aklıma “Uzun Hikaye” geliyor. Ayrıntılara önem veren biri. Konuşmak kadar insanları dinlemesini de seviyor. Her zaman doğallıktan yana. Bu toprağın insanlarına, bu toprağın değerlerine düşkün. Mustafa Kutlu Anadolu’dur.

Issız Dağların Garip Yolcusu : Mavi Kuş

Bu kadar doğal bir şekilde böyle güzel nasıl anlatılır bir kitap dedirten cinsten; Mavi Kuş. Okuduğum hikayeyi gözümün önünde canlandırmamı sağlayan nadir kitaplardan. Okurken farkında olmamışım, tam olarak da bizleri anlatan kitap. Okuyucuyla olan diyalogu pek hoş, benzetmelerse başarılı; hemen tahmin edebiliyorsunuz nasıl bir köyden bahsedildiğini. Kasabı, tütüncüyü, pazarı, kahvenin yerini, ulu ağaçları, çeşmeyi, alanın ortasında duran mavi kuşu canlandırabiliyorum gözümde. Hatta inceden inceye kasapta çalan keman sesi geliyor kulağıma. Mavi Kuş'ta, serin taşlıklar, bahçeli evler, komşular, ezelden birbirini tanıyan insanlar çıkıyor karşıma. Sanki anlatılan memleketi tanıyormuşum gibi...

Kitabın isminin Mavi Kuş olduğunu görünce herkesin aklında bir kuş beliriverir, tıpkı benim gibi. Ancak Mavi Kuş'ta köyden şehre göç anlatılır. Aslında Mavi Kuş bir otobüs. Otobüse beyaz bir kuş resmi çizilmiş. Rengi de mavi değil; beyaz. Kuşun altına beyaz boyayla 'Mavi Kuş' yazılmış. Nedendir acaba? Otobüsün sahibi Deli Kenan, mavi kuştan kastının çizilen resmin değil otobüsün olduğunu söyler. Otobüs, eski ve bakımsızdır; ancak önünde yine beyazla bir yazı yazar: "Issız Dağların Garip Yolcusu." Kitabımız, Mavi Kuş ile seyahat eden insanların yolculuğunu konu alıyor ama, siz de onlarla birlikte yolculuk ediyorsunuz aslında. Nereye isterseniz: İçinize, çocukluğunuza, hayallerinize... Bazen gülümsetiyor, bazen hüzünlendiriyor. Biraz da altını çizdiğim cümlelere göz gezdirelim:

"Ama insan sadece kaştan, gözden, gövdeden mi ibaret? Ayna dediğin; taşı toprağı, evi sokağı da gösteriyor. Mühim olan bu vücudun içini görebilmek. Kalbin aynasında ne var, ona ulaşabilmek."

"Mavi Kuş"umun Kanadında Neler Var?

"Bizim sevmediğimiz kimse yoktur. Belki gönlümüze biraz serin gelenler vardır."
"Hiç kimse dışarıdan görüldüğü gibi değildir ve bir insanı tanımak yıllar alır"
"Mutluluk fotoğrafa yansır mı acaba?"
"Fotoğraf dediğin neyi gösterir? Fotoğraf dediğin gerçeği gösterir."
"Ama acılar bazen böyle insanların yollarını keşşitirir. Onlar konuşmasalar bile birbirlerini teskin edebilir, birbirlerine dayanırlar."

'Neşe şimdi gülsün mü , ağlasın mı? Hem gülsün hem ağlasın. Hayat budur işte."
Kitap için güzel olduğunu, içimi ısıtan bir köy hikayesi olduğunu söyledim. Kitap için ufak eleştirilerim de olmadı değil. Kitap bittiğinde anlıyorsunuz ki yaşanan onca şey, bir film senaryosundan ibaretmiş. Bir sürü olay yaşanır; bir bakarsın kahramanımız rüya görüyordur. İşte, kitap için böyle de bir gözlemim oldu. Tabi ki de okumaya engel olacak değil ya. Gördüğünüz yerde almanızı tavsiye edebileceğim bir kitap.

Kitabın isminin Mavi Kuş olduğunu görünce herkesin aklında bir kuş beliriverir, tıpkı benim gibi. Ancak Mavi Kuş'ta köyden şehre göç anlatılır. Aslında Mavi Kuş bir otobüs.

1967 Çocukluğum

*Sene 1967,
Çocukluğumun bir parçası olan,
Gidenlerin gelmediği,
Sevenlerin söylemediği bir yıl...*

*1967 yılında büyüdüm ben,
Dostlarımı kardeşim bildim,
Sevgimi annem,
Saygımı da babam bildim.*

*Daha küçücük çocuktum ben,
Kötülük, savaş nedir; bilmezdim,
Sevgimle ayakta kaldım,
Dostluğumla büyüdüm.*

*Bir arkadaşım vardı,
Gönlü güzel, cömertliği hoş.
Bir arkadaşım vardı,
Duruşu düzgün, sözleri kibar.*

*Şimdi önümüzde bir yol,
Yanımızda bir mont,
Uzarlarda, çok uzarlarda,
Bizi bekleyen hayat.*

*Rüzgar alıyor götürüyor bizi,
Biliyor sanki gideceğimiz yeri,
Sürüklüyor bizi,
Lodosların eşliğinde uzanan hayata...*

Münzevi Bir Fikir İşçisi: Cemil Meriç

Zeynep Şevval Kaya
9/A

Cemil Meriç'i kısaca tanıyalım:

1912 yılında, Balkan Harbi sırasında ailesi Yunanistan/ Dimetoka'dan Hatay'a göçer. 12 Aralık 1916 yılında Hüseyin Cemil dünyaya gelir. İki de ablası vardır: Zehra ve Nadide. 13 Haziran 1987 yılında, kendisini yatağa mahkûm eden uzunca bir hastalıktan sonra, 71 yaşında hayata gözlerini yumar. Karacaahmet Mezarlığı'na eşinin yanına defnedilir.

Cemil Meriç'in "Bu Ülke" kitabından bazı sözler:

"Kimim ben? Hayatını, Türk irfanına adayan, münzevi ve mütecessis bir fikir işçisi."

"Yıllarca aç kaldım. Koca bir şehirde yapayalnız... Ama beni isyana sürükleyen şey açlıktan çok tek oluşumdu."

"Kitap bir limandı benim için. Kitaplarda yaşadım ve kitaptaki insanları sokaktakilerden daha çok sevdim."

Cemil Meriç'in eşi hakkında söyledikleri:

"Bir kadın ilk defa olarak adımı taşımaya razı oluyordu. Bir kurtuluştu bu, paryalıktan... Ve bilmediğimiz ülkelere yelken açan bir gemiye atlar gibi el ele hayata atıldık"

"Ben heyecandım, 'spontaneite' idim, şiirdim, bohemdim. Karım, sakın bir yaz akşamı, fırtınasız bir liman... Karım mükemmel bir anneydi. Bayağı tarafı yoktu, temizdi, saftı, eski Roma'nın istikrarını, üstünlüğünü yapan feragatkâr, vazifesinas kadınlardan biri. Kasırgadan kaçmak isteyen bir geminin güvenle sığınacağı bir liman..."

"Ben seni tanıdıktan sonra yaşamaya başladım... Yirmi iki sene gelişen, kökleşen bir sevgi bu. Bir sevgi ve bir hayranlık."

Gözlerini kaybettikten sonra intihar etmek istemiş, fakat; korkak olduğum için intihar edemedim demiştir.

"Bazen bir kuyuya benziyor hayat; kör, pis, zehirli bir kuyuya. Boğuluyorum, ölüme koşacak..."

Münzevi
Bir Fikir İşçisi:
Cemil Meriç

“Her kitapta
kendimizi okuruz.”

*mecalim kalmıyor,
kimseyi görmüyor gözüm.
Sevdiklerim yabancılaşıyor.
Kitaplar tuğla oluveriyor
birden.”*

Kendinden bahsederken
şöyle demiştir:

*“Ben, herhangi bir tarikatın
sözcüsü değilim.”*

*“Meşhur bir adam da
değilim, kalabalığın
benimsediği edebi bir nevi
de temsil etmiyorum. Ne
romancıyım, ne şair, ne
tarihçi, sadece dürüstüm.”*

Kendini ispatlamak isteyen,
kesin bir ifade oluşturmak
isteyen biridir:

*“Öyle bir ifade oluşturmak
istiyorum ki Türk insanının
uyuşan ruhuna bir alev
mızrak gibi sapsın.”*

Cemil Meriç’in “Bu Ülke”
kitabından bazı sözler:

*“Kuşlara benzer kelimeler,
odana dolarlar bir akşam.
Nereden gelirler, bilinmez.
Kâh çığlık çığlığadır, kâh
sesleri işitilmez.”*

*“Zavallı çocuk, bilmiyorsun
ki ebediyet sümüklüböceğin
izleri kadar aldatici.”*

*“Her kitapta kendimizi
okuruz.”*

*“Ve şuurun, hasta bir
hayvanın korkularını
aksettiren kırık bir ayna.”*

*“Sen düşüncelerin
bulutlaştığını bilir misin?”*

*“Bana hakikati değil, kendini
ver.”*

Zeynep Emre
10/A

Kalemi Açmak, Hayatı Açmaktır!

İşte bu
kalemıraşa
şekil verip
yönlendirecek
olanlar
bizleriz!

İnsanın duyguları zamanla soyulur, kalemıraşın kalemi soyduğu gibi... İnsanlar, başkalarının duygularını ele geçirme hissinden hiçbir zaman vazgeçmemiş; vazgeçmeyecektir. Gerçi, ben bunlara insan kavramını yakıştırmıyorum; ama maksat saygıda kusur etmemek.

Zaman öyle bir şeydir ki ruhumuzdan başlayıp etimize, kemiğimize kadar çürütecek yere götürür bizi. Kalemıraş gibi inceden inceden çevirir hayatı etrafımızda... İşte bu kalemıraşa şekil verip yönlendirecek olanlar bizleriz! Ne ekersek, onu biçeriz hesabı... Kalemıraşı az çevirirsek kalem

Kalemi Açmak,
Hayatı Açmaktır!

açılmaz, suskunluk içinde kalır faydasızca. Fazla çevirirsek kırılır, dayanmaz; inceldiği yerden kopar.

Ayar, tutarlılık ve ölçü! Hayatımızda çokça yeri olan bu kavramlar, dinimizin de en önemli unsurlarıdır. Dilinin ayarını bilmeyen kalp kırar, gözünün ayarını bilmeyen zinaya girer, tuzun ayarını bilmeyen tuzlu yemek yapar. İşte, bu saydıklarım telafi edilebilir türden; yeniden açarız kalemi, olmadı. Peki, ya hayat? Hayat, bize yeniden açma imkanını sunuyor mu ki? Sunsaydı eğer, bu kadar kıymetli olur muydu ya?

İnsan kaleme gerçekten de benzer! Kimi zaman kendinden emin bir şekilde dimdik ayakta durur, kimi zaman da ince yerinden kırılır. Tepesinde akli vardır; silgi misali, yaptığı hataları silecek. Zaman, her gün biraz daha açar insanı. Gün geçtikçe kısalır ömür, kalem gibi... Sürekli bir açılma içinde kendi kendimizi tüketmez miyiz günümüzde olduğu gibi; tüketiyoruz da... İnsanlar, kendilerini kullandırmayı da severler ya! Her gün başka biri tarafından şekillendirir kendini. Kalem tıraşı, kaleme göre seçin diyorum ben! Bizim sahibimiz yalnızca Rahman ve Rahim olan Allah'tır! Yolundan ayrılmak, O'nun bize vermiş olduğu defterin satırlarından taşmak haddimize düşmez!

Nasihat belki bize sadece büyüklerimizin verdiği bir vasiyet, ama benim de bir çift lafım var! Hayat, sandığımız kadar uzun değil ne yazık ki! Dünyaya ne için geldiğimizi, nereye gideceğimizi, gayemizi unutmamak boynumuzun borcudur şu buruk XXI. yüzyılda! Hayatımızı ona göre açmak gerek...

YENİDOĞU OKULLARI

SANCAKTEPE'DE

HAYAT BULUYOR

ANAOKUL – İLKOKUL – ORTAOKUL

Yeni Dünya'yı şekillendirecek nesiller yetiştiriyoruz...

"Kadim geçmişimizden
aldığımız ilhamla,
geleceğin dünyasını
şekillendiren nesiller
yetiştirmek için çıktığımız
bu yolda okullarımız hızla
hayat buluyor."

YENİDOĞU

YENİDOĞU
PROGRAM GELİŞTİRME

YENİDOĞU
MATERYAL GELİŞTİRME

YENİDOĞU
AKADEMİ

YENİDOĞU
OKULLARI

NEOKUL

YENİDOĞU

2016-2017 Eğitim Öğretim yılında
Kız Kampüsümüzle de Hizmetinizdeyiz.

NEVOKUL | YENİDOĞU

Başak Mahallesi 5. Etap Ertuğrul Gazi Caddesi No:17 Başakşehir / İSTANBUL

444 82 00
www.nevokul.com

 /nevokul
 /nevokul
 /nevokul

ŞUBE 1
**BAŞAKŞEHİR 5. ETAP
ERKEK KAMPÜSÜ**

ŞUBE 2
**BAŞAKŞEHİR 4. ETAP
KIZ KAMPÜSÜ**

NEVOKUL BİR YENİDOĞU EĞİTİM KURUMLARI İŞTİRAKİDİR.

